

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Kladně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 4. října 2016 v senátu složeném z Mgr. Petra Sedlaříka, předsedy senátu, a přísedících Emy Bolemantové a Jaroslavy Wallové **t a k t o:**

Obžalovaní

JUDr. Ladislav J.,

nar. [REDACTED] v [REDACTED], bytem [REDACTED], okres [REDACTED],

Tomáš Š.,

nar. [REDACTED] v [REDACTED], trvale bytem [REDACTED], okr. [REDACTED], t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Ostrov nad Ohří,

František F.,

nar. [REDACTED] v [REDACTED], bytem [REDACTED], okr. [REDACTED],

Bc. Petr H.,

nar. [REDACTED] v [REDACTED], bytem [REDACTED], okr. [REDACTED],

Ota G.,

nar. [REDACTED] v [REDACTED], trvale bytem [REDACTED], [REDACTED], okr. [REDACTED],

jsou vinni, že**1/ obžalovaní JUDr. Ladislav J. a Tomáš Š.:**

v přesněji nezjištěné době od konce roku 2013 nejméně do února 2014 nejprve obž. J. coby dočasně funkce zproštěný soudce Okresního soudu v Litoměřicích s bezprostředními kontakty na soudce téhož soudu JUDr. Vlastimila N. oslovil obž. Š., že je ochoten mu pomoci v souvislosti s podmíněným upuštěním od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti, spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu, který mu byl uložen rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 16. 5. 2013, sp. zn. 24 T 98/2009, s čímž obž. Š. souhlasil a následně v prostorách restaurace Sparta v Litoměřicích za budoucí pozitivní rozhodnutí obž. J. požadoval po obž. Š. částku 20.000 Kč jako odměnu pro soudce JUDr. Vlastimila N., který měl v uvedené trestní věci rozhodnutí o podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu učinit, obž. Š. v úmyslu zajistit si zkrácení uloženého trestu tamtéž obž. J. částku ve výši 20.000 Kč předal v představě, že se jedná o odměnu určenou pro soudce JUDr. Vlastimila N., načež obž. J. požadoval po obž. Š. za tímtož smyšleným účelem ještě částku ve výši 10.000 Kč, kterou obž. Š. skutečně obž. J. pod příslibem urychlení a samotného vyřízení žádosti ze strany JUDr. Vlastimila N. předal, načež obž. J. po obž. Š. požadoval i další částky v přesněji nezjištěné výši v řádu tisíců korun hotově nebo formou uhrazení útraty v restauraci, a to za údajné sepsání oficiální žádosti o vrácení řidičského průkazu a jiné učiněné úkony směřující k vyřízení podmíněného upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti obž. Š. ze strany JUDr. Vlastimila N., kteréžto částky obž. Š. ve prospěch obž. J. vynaložil, přičemž obž. J. takto od počátku činil v úmyslu si finanční prostředky od obž. Š. ponechat, aniž by u JUDr. Vlastimila N. jakkoli ve prospěch obž. Š. finančně intervenoval, zatímco jej utvrzoval v tom, že sepíše příslušnou žádost a JUDr. Vlastimil N. jí vyhoví,

t e d y **obž. Tomáš Š.** pro jiného v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu poskytl úplatek a takový čin spáchal vůči úřední osobě,

2/ obžalovaní JUDr. Ladislav J., Tomáš Š. a František F.:

po předchozí společné dohodě v přesněji nezjištěné době od počátku roku 2014 v úmyslu získat finanční prostředky od Volodymyra Ivanovyče L., nar. [REDAKCE], obž. F. a obž. J. coby dočasně funkce zproštěný soudce Okresního soudu v Litoměřicích s bezprostředními kontakty na soudce téhož soudu JUDr. Vlastimila N. zjednali obž. Š., aby oslovil Volodymyra Ivanovyče L. a vyžádal od něj původně přesněji neurčenou finanční částku, později stanovenou na 380.000 Kč, coby odměnu pro JUDr. Vlastimila N. za to, že ve věci Okresního soudu v Litoměřicích pod sp. zn. 4 T 134/2011, v níž JUDr. Vlastimil N. předsedal trestnímu senátu, ve prospěch Volodymyra Ivanovyče L., trestně stíhaného pro trestný čin podplacení dle 332 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, vyhlásí rozsudek vyznívající pozitivně v tom, že mu nebude uložen ani nepodmíněný trest odnětí svobody, ani trest vyhoštění, obž. Š. Volodymyra Ivanovyče L. v kanceláři na [REDAKCE] v Roudnici nad Labem, v Dušníkách a na dalších místech v okr. Litoměřice v době od 5. 2. 2014 opakovaně, i ve dnech 6. 2. 2014, 12. 2. 2014 a v dalších následujících dnech, takto oslovil a zaplacení úplatku s ním osobně vyjednával, o výsledcích těchto setkání vždy informoval obžalované J. s F., kteří obž.

Š. nabádali k dalším snahám o získání peněz od Volodymyra Ivanovyče L., což obž. Š. činil i vzhledem ke své paralelní snaze o dosažení zkrácení vlastního trestu zákazu činnosti, spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu, jež obž. J. a obž. F. podmiňovali úspěšnou snahou obž. Š. při získávání peněz od Volodymyra Ivanovyče L., přičemž dne 19. 2. 2014 došlo u zimního stadionu v Litoměřicích ke společnému setkání všech obžalovaných, na němž obž. Š. nepravdivě potvrdil obž. F. i obž. J. ochotu Volodymyra Ivanovyče L. zaplatit požadovanou částku; a i po přesněji nezjištěnou dobu několika měsíců poté, co byl dne 20. 2. 2014 ve věci Volodymyra Ivanovyče L. vyhlášen rozsudek, jímž mu byl uložen toliko trest odnětí svobody s podmíněným odkladem jeho výkonu, bez uložení trestu vyhoštění, obž. J. a obž. F. instruovali obž. Š., který na základě toho opakovaně kontaktoval Volodymyra Ivanovyče L., že má požadovaný finanční obnos i dodatečně zaplatit, protože věc pro něj dopadla dobře, což by se jinak v budoucnu mohlo změnit, Volodymyr Ivanovyč L. však na údajný úplatek žádnou finanční částku neposkytl, přičemž obž. Š. takto činil v představě, že případně získané peníze od Volodymyra Ivanovyče L. jsou určeny jako odměna pro soudce JUDr. Vlastimila N., aby v rozsudku rozhodl v jeho prospěch, avšak obž. J. a obž. F. takto od počátku činili v úmyslu si případně získané finanční prostředky Volodymyra Ivanovyče L. ponechat, aniž by u JUDr. Vlastimila N. jakkoli finančně intervenovali,

v bodech 1/ až 2/ se tak obž. J. pod nepravdivými záminkami snažil získat částku ve výši nejméně 410 tis. Kč,

t e d y **obž. Tomáš Š.** pachateli trestného činu pomáhal v úmyslu umožnit mu, aby unikl trestu,

obž. František F. se v úmyslu trestný čin spáchat dopustil jednání bezprostředně směřujícího k tomu, že se obohatí tím, že někoho uvede v omyl, a způsobí takovým činem větší škodu, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo,

obž. JUDr. Ladislav J. v bodech 1/ až 2/ se v úmyslu trestný čin spáchat dopustil jednání bezprostředně směřujícího k tomu, že se obohatí tím, že někoho uvede v omyl, a způsobí takovým činem větší škodu, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo,

3/ obž. Ota G. a obž. Bc. Petr H.:

v přesněji nezjištěné době na konci roku 2013 v úmyslu získat pro sebe finanční prospěch obž. G. oslovil obž. H. s nabídkou, že za úplatek ve prospěch obž. H., stíhaného pro trestné činy přijetí úplatku dle § 331 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku a další, ovlivní rozsudek v trestní věci vedené Okresním soudem v Litoměřicích pod sp. zn. 4 T 134/2011, který byl poté vyhlášen dne 20. 2. 2014, přičemž výše úplatku byla obž. G. stanovena na částku 500.000 Kč, již skutečně obž. H. v blíže nezjištěné době mezi listopadem 2013 a dnem 20. 2. 2014 před svým domem v [REDAKCE], [REDAKCE], okr. [REDAKCE], obž. G. zaplatil veden snahou zajistit si uložení co nejmírnějšího trestu, nespojeného přímo s odnětím svobody, s tím, že se jedná o odměnu určenou pro soudce Okresního soudu v Litoměřicích JUDr. Vlastimila N., který trestnímu senátu předsedal, přičemž bezprostředně po předání finanční hotovosti odvezl obž. G. manželku obž. H. Alenu H., nar. [REDAKCE], do sklářské restaurace

v Novém Boru k předem zinscenované schůzce sloužící k tomu, aby obž. H. prostřednictvím Aleny H. utvrdil v domnělém předání úplatku osobě soudce, neboť obž. G. uskutečnil před zraky Aleny H. na půdě restaurace krátkou schůzku s dalším, dosud neztotožněným, mužem, přičemž si obž. G. veškerý takto získaný finanční obnos ponechal, aniž by sám měl v úmyslu takto získané finanční prostředky soudci JUDr. Vlastimilu N. předat, přestože obž. H. ujišťoval o tom, že peníze již byly jako úplatek použity,

t e d y **obž. Ota G.** se obohatil tím, že uvedl někoho v omyl, a na cizím majetku způsobil značnou škodu,

obž. Bc. Petr H. pro jiného v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu poskytl úplatek, čin spáchal v úmyslu opatřit jinému značný prospěch a spáchal takový čin vůči úřední osobě,

č í m ž s p á c h a l i

obž. JUDr. Ladislav J.

v bodech 1/ až 2/ pokus přečinu podvodu dle § 21 odst. 1, § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku,

obž. Tomáš Š.

v bodu 1/ zločin podplacení dle § 332 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku,
v bodu 2/ přečin nadržování dle § 366 odst. 1 tr. zákoníku,

obž. František F.

v bodu 2/ pokus přečinu podvodu dle § 21 odst. 1, § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku,

obž. Ota G.

v bodu 3/ zločin podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku,

obž. Bc. Petr H.

v bodu 3/ zločin podplacení dle § 332 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku,

z a c o ž s e o d s u z u j í:

- **obž. JUDr. Ladislav J.**

spolu s trestnými činy zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. a), b) tr. zákoníku a přijetí úplatku dle § 331 odst. 1 alinea první, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku, jimiž byl shledán vinným rozsudkem Okresního soudu v Jičíně ze dne 13. 7. 2015, sp. zn. 8 T 178/2012,

dle § 331 odst. 3 tr. zákoníku, za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku, k **souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 (tří) roků a 6 (šesti) měsíců.**

Dle § 56 odst. 3 tr. zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s **dozorem.**

Dle § 67 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá **peněžitý trest ve výměře 90.000 (devadesáti tisíc) Kč.**

Dle § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku sestává peněžitý trest ze 150 denních sazeb po 600 Kč.

Dle § 69 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, stanoví **náhradní trest odnětí svobody v trvání 8 (osmi) měsíců.**

Dle § 70 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 5. 2015, se obžalovanému ukládá trest **propadnutí věci** nebo jiné majetkové hodnoty, a to lahve zn. Glenfiddich v obalu.

Dle § 43 odst. 2 tr. zákoníku se současně **ruší výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Jičíně ze dne 13. 7. 2015, sp. zn. 8 T 178/2012**, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

- **obž. Tomáš Š.**

spolu s trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jímž byl shledán vinným rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 16. 6. 2014, sp. zn. 1 T 15/2014,

dle § 332 odst. 2 tr. zákoníku, za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku, k **souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 1 (jednoho) roku a 6 (šesti) měsíců.**

Dle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s **dozorem.**

Dle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá trest **zákazu činnosti**, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu, na dobu **2 (dvou) roků.**

Dle § 43 odst. 2 tr. zákoníku se současně **ruší výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 16. 6. 2014, sp. zn. 1 T 15/2014**, jakož i všechna další

rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

- **obž. František F.**

dle § 209 odst. 3 tr. zákoníku k trestu **odnětí svobody v trvání 22 (dvaceti dvou) měsíců**.

Dle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s **dozorem**.

Dle § 67 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá **peněžitý trest ve výměře 80.000 (osmdesáti tisíc) Kč**.

Dle § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku sestává peněžitý trest ze 160 denních sazeb po 500 Kč.

Dle § 69 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, stanoví **náhradní trest odnětí svobody v trvání 6 (šesti) měsíců**.

- **obž. Ota G.**

dle § 209 odst. 4 tr. zákoníku k trestu **odnětí svobody v trvání 3 (tří) roků**.

Dle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na **zkušební dobu v trvání 5 (pěti) roků**.

Dle § 67 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá **peněžitý trest ve výměře 500.000 (pěti set tisíc) Kč**.

Dle § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku sestává peněžitý trest z 200 denních sazeb po 2500 Kč.

Dle § 69 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, stanoví **náhradní trest odnětí svobody v trvání 12 (dvanácti) měsíců**.

- **obž. Bc. Petr H.**

dle § 332 odst. 2 tr. zákoníku k trestu **odnětí svobody v trvání 1 (jednoho) roků a 6 (šesti) měsíců**.

Dle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na **zkušební dobu v trvání 3 (tří) roků**.

Dle § 67 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá **peněžitý trest ve výměře 50.000 (padesáti tisíc) Kč**.

Dle § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku sestává peněžitý trest ze 100 denních sazeb po 500 Kč.

Dle § 69 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, stanoví **náhradní trest odnětí svobody v trvání 4 (čtyř) měsíců.**

Oproti tomu

se obž. František F. dle § 226 písm. c) tr. řádu zprošťuje obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Lounech ze dne 31. 12. 2015, sp. zn. ZT 237/2015, v části, jíž mu byl kladen za vinu skutek spočívající v tom, že:

v dosud přesně nezjištěné době v listopadu 2013 obž. Františka F. oslovil obž. Ota G. s tím, zda zná soudce JUDr. Vlastimila N. z Okresního soudu Litoměřice, a poté jej instruoval k tomu, aby jej, soudce, seznámil s údajnou nabídkou úplatku obž. Petra H. za ovlivnění rozsudku ve prospěch obž. Petra H., který je obžalován v jiné trestní věci jako vedoucí pracovník cizinecké policie z přijímání úplatků, o kterém v té době rozhodoval soudce JUDr. Vlastimil N. u Okresního soudu v Litoměřicích pod sp. zn. 4 T 134/2011, a který měl být vyhlášen dne 20. 1. 2014, přičemž úplatek byl stanoven obž. Otou G. na částku 500.000 Kč, kterou skutečně od obž. Petra H. obž. Ota G. obdržel, a to v blíže nezjištěné době mezi listopadem 2013 a koncem února 2014 před domem obž. H. v [REDAKCE], ul. [REDAKCE], okr. [REDAKCE], a z této částky si bez vědomí obž. Františka F. i obž. H. ponechal 200.000 Kč, přičemž obž. H. částku 500.000- Kč poskytl v úmyslu zajistit si uložení mírnějšího trestu, tedy podmíněného trestu odnětí svobody trestu s tím, že se jedná o odměnu určenou pro soudce Okresního soudu v Litoměřicích JUDr. Vlastimila N., přičemž zbylých 300.000 Kč mělo být dle dohody mezi obž. G. a obž. F. rozděleno rovným dílem mezi JUDr. Vlastimila N., obž. Otou G. a obž. Františka F., s čímž František F. souhlasil a obž. G. uvedl, že soudce zná a zprostředkování a předání úplatku zařídí, přestože to neměl od počátku v úmyslu splnit a finanční obnos určený k úplatku soudce si ponechal, kdy následně v dosud přesně nezjištěné době mezi listopadem 2013 a koncem měsíce února 2014 ve sklářské restauraci v Novém Boru, kam obž. Ota G. po předchozí dohodě s obž. Františkem F. přivezl manželku Petra H. Alenu H., došlo k předem obž. Františkem F. a obž. Otou G. zinscenované schůzce mezi obž. Otou G. a Alenou H., sloužící obž. H. prostřednictvím Aleny H. k ověření skutečného předání úplatku osobě soudce ve výši 500.000 Kč, který byl obž. Petrem H. tentýž den poskytnut v místě jeho trvalého bydliště jako úplatek za ovlivnění rozsudku ve prospěch obž. Petra H., kdy obž. Ota G. navíc od obž. Petra H. při převzetí úplatku ve výši 500.000 Kč ještě vyinkasoval částku 5000 Kč na výdaje spojené se zinscenovanou schůzkou v Novém Boru, kdy následně téhož dne po ukončení zinscenované schůzky v Novém Boru v místě bydliště obž. Oty G. v [REDAKCE], okr. [REDAKCE], obž. Ota G. předal obž. Františku F. obálku se dvěma balíčky peněz, kde každý balíček obsahoval 100.000 Kč, přičemž si obž. František F. veškerý finanční obnos, celkem 200.000 Kč, ponechal a po vyhlášení rozsudku, kterým byl oproti slibům obž. H. odsouzen k nepodmíněnému trestu, obž. František F. obž. Otou G. sdělil, že JUDr. Vlastimil N. má úmyslně v rozsudku procesní chyby a od Krajského soudu v Ústí nad Labem se mu trestní věc vrátí zpět, opět bude rozhodovat soudce JUDr. Vlastimil N. a v té době obž. Ota G. deklaroval obž. Františku F. ochotu obž. Petra H. zaplacení dalších peněz, pokud celá věc, rozsudek, dobře dopadne, **neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obž. F.**

O d ů v o d n ě n í:

Důkazy provedenými v hlavním líčení byl zjištěn a prokázán skutkový děj tak, jak je popsán ve výroku tohoto rozsudku. (Tento rozsudek ve smyslu § 129 odst. 2 tr. řádu neobsahuje – nad rámec potřeb odůvodnění ohledně ostatních obžalovaných – odůvodnění ohledně obžalovaných Tomáše Š. a Petra H., neboť státní zástupce a tito obžalovaní se po jeho vyhlášení vzdali odvolání a netrvali na jeho písemném odůvodnění.)

Obž. J. v hlavním líčení nevypovídal, neboť to proběhlo dle § 202 odst. 2 tr. řádu v jeho nepřítomnosti, a proto soud dle § 207 odst. 2 tr. řádu četl jeho výpověď z přípravného řízení.

K prvnímu bodu výroku tohoto rozsudku obž. J. uvedl, že jej oslovil svědek S., jestli by se nepodíval na jeden rozsudek známého – obž. Š. Obž. J. řekl, že má být obž. Š. rád, že nedostal nepodmíněný trest, šlo ale o trest zákazu činnosti, řízení motorových vozidel. Vycházelo to dle obž. J. tak, že polovina trestu už obž. Š. uplynula, a pak se za obž. J. u stolu v restauraci zastavil obž. Š., děkoval a ptal se, co má tedy dělat. Pak obž. J. oslovil buď obž. F. nebo svědek S., zda by žádost o podmíněné upuštění od výkonu zbytku tretu zákazu činnosti (dále jen „PUZČ“) nenapsal. Obž. J. žádost sepsal, ale protože neměl tiskárnu, poslal ji obž. F. e-mailem, ten ji vytiskl a dali ji obž. Š. přečíst. Obž. F. si žádost odnesl a tím to obž. J. měl za vyřízené. Žádost o PUZČ ale podána nebyla, důvod obž. J. neznal. Později spolu obžalovaní Š. a J. mluvili v salóнку restaurace Sparta, obž. Š. se chtěl revanšovat, obž. J. peníze nechtěl, ale navrhl půjčku. Obž. Š. mu tedy půjčil 55 eur a dohodli se, že až bude obž. J. mít, vrátí je. Potom se spolu ještě několikrát potkali v restauraci Sparta a obž. Š. tam jednou obž. J. dával ještě 1000 Kč. Obž. J. chtěl vědět, co to je, ale obž. Š. řekl, ať to neřeší. Pro sebe ani pro svědka N. obž. J. nikdy obž. Š. o peníze neřikal.

Ve druhém bodu výroku rozsudku obž. J. vinu zcela popřel. Se svědkem N. se i po svém dočasném zproštění funkce soudce vídal, někdy spolu dopoledne nebo kolem oběda zašli na pivo, bavili se o rodině a co v práci, o případu obž. H. a spol. se bavili jen jako kolegové, kteří tomu rozumějí. O obž. Š. a jeho žádosti o PUZČ, že ji psal sám, obž. J. svědku N. neřekl.

Obž. Š. jak v přípravném řízení, tak v hlavním líčení trestnou činnost kladenou mu za vinu podrobně doznal. Obž. J. mu sám nabídl, že se mu na soudu podívá na jeho věc, obž. F. později obž. Š. vzkázal od obž. J., že žádost o PUZČ obž. J. podá a že to nebude problém. Obž. J. si pak osobně před restaurací Sparta řekl o peníze tak, že „dvacka bude stačit“ a že do měsíce obž. Š. má řidičský průkaz. Bylo vidět, že obž. J. o případu obž. Š. dost ví, měl vypsané i jeho tresty. Jednou na výzvu obž. F. přijel obž. Š. opět do Litoměřic, kde mu obž. J. ukazoval text žádosti o PUZČ a venku před restaurací inkasoval oněch 20 tis. Kč. Vevnitř pak obž. J. zavolał i obž. F. s tím, že jedou odvézt žádost svědku N. Zpět se vrátil obž. F. a s hrdinským gestem oznamoval, že je to zaříděno. Protože měl obž. Š. vykonávat ještě trest obecně prospěšných prací a údajně měl být svědek N. rozčilen, že obž. Š. neustále jezdí motorovým vozidlem, řekl si obž. J. o dalších 10 tis. Kč s tím, že se bude muset přitlačit. Tyto peníze si pak od obž. Š. rovněž vzal.

Dále obž. J. na obž. Š. i s obž. F. působili, aby řekl svědku L. o peníze v souvislosti s tím, že byl stíhán spolu s obž. H. u litoměřického soudu. Obž. J. vysvětlil obž. Š., o co v kauze obž. H. a spol. jde, lze zařídít i podmínku a neuložení trestu vyhoštění, že za peníze

jde vše. Konkrétní návrh nepadl, zprvu šlo o obecné řeči, pak obž. Š. po schůzkách se svědkem L. přišel s tím, že ten souhlasí. Obž. J. určil částku kolem 350 tis. Kč, osobně se ale se svědkem L. setkat nechtěl, i když ten žádal určité záruky. Dle obž. J. si to mohl ověřit u svědkyně H., že obž. H. už také peníze zaplatil. Obž. J. dával do souvislosti žádost o PUZČ a snahu obž. Š. o získání peněz od svědka L., obž. Š. působil jako poslíček, který mezi obžalovanými J. a F. na jedné straně a svědkem L. na straně druhé vyřizoval jejich stanoviska, obž. F. a J. říkali obž. Š., co má před svědkem L. říkat, bylo vidět, že o věci ví. Schůzek s obž. L. bylo hodně. Schůzku měl obž. Š. i se svědkem S. a obžalovanými F. a později i J. ještě den před vyhlášením rozsudku ve věci obž. H. a spol., kdy jeden ze spoluobžalovaných řekl obž. Š., že to tedy udělají i bez peněz, které bude svědek L. muset zaplatit později, že rozsudek bude napsaný tak, aby se kauza vrátila svědku N. po vrácení odvolacím soudem. Tlaky na to, aby obž. Š. získal od svědka L. peníze, pak byly ještě asi dva měsíce poté. Mezitím měl obž. J. na obž. Š. množství požadavků na zaplacení menších částek okolo tisíce korun souvisejících údajně s žádostí o PUZČ, ale ve skutečnosti šlo o to, aby bylo na pivo.

Kvůli penězům na úplatky žádal obž. Š. o půjčení svou matku, svědkyni Š. Tomu, co říkal obž. J., obž. Š. věřil, stále spolu se svědkem N. chodili do restaurace, obž. J. o jejich vztahu i mluvil.

Svou výpověď z přípravného řízení obž. Š. rozvedl i v hlavním líčení, a to ve smyslu odsuzující části tohoto rozsudku. Potvrdil, že peníze měly přijít svědku N., s nímž obž. J. neustále vídal. Další menší částky obž. J. po obž. Š. chtěl se zdůvodněním, že pro něj zařizuje PUZČ u soudu. Po obdržení 20 tis. Kč říkal obž. J., že kdyby se něco dělo, šlo jen o půjčku. O projednávaných věcech věděl i obž. S. O možnosti zeptat se svědkyně H. na úplatek obž. H. hovořil obž. F., že již zaplatila statisícový úplatek a další peníze budou z toho, co obž. H. zbude. Svůj vztah se svědkem L. za negativní obž. Š. nepovažoval.

Hlavní líčení se dle § 202 odst. 2 tr. řádu konalo v nepřítomnosti obž. F., který i v přípravném řízení, po sdělení obvinění, k věci nevypovídal. Před skončením hlavního líčení doručil obž. F. soud písemné podání, v němž trestnou činnost popřel.

Obž. H. v přípravném řízení k věci vypovídal před soudcem rozhodujícím o vazbě a doznal, že zaplatil částku 500 tis. Kč obž. G., který si o ni řekl proto, aby byl ovlivněn soudce rozhodující ve věci obž. H. a spol. u litoměřického soudu. Peníze měl obž. H. odevzdat v pěti balíčcích po 100 tis. Kč v bílé nepopsané igelitové tašce. To obž. H. učinil před svým domem, možná to viděla jeho manželka. Ta pak z iniciativy obž. G. s tímto obžalovaným odjela do restaurace do Nového Boru, kde měly být peníze před ní jako svědkyní předány dalšímu muži.

V hlavním líčení obž. H. nejprve paušálně stvrdil pravdivost již učiněné výpovědi s tím, že dále nechtěl ve věci nad rámec vyjádření své lítosti vypovídat. V průběhu dokazování nicméně obž. H. výpověď v hlavním líčení učinil a potvrdil a rozvedl svou předešlou výpověď. Od ní se odchýlil v tom, že částku 500 tis. Kč dávala obž. G. svědkyně H. a on sám stál jen v její blízkosti. Byl-li vyzván k vysvětlení tohoto rozporu, uvedl, že má za to, že se věc měla tak, jak uvedl v hlavním líčení, když při rozhodování o vazbě byl pod tlakem. Obž. H. dále vypověděl, že peníze musely přijít zprostředkovaně soudci, ale bylo mu jedno, jak budou užity. Popisoval, jak na něj naléhal obž. G., kolik má peněz, že jich musí mít spoustu, kde je má uloženy. Obž. H. byl v tíživé osobní situaci, obž. G. považoval za de facto jediného přítele, ten jej přesvědčoval, že to ve výkonu trestu odnětí svobody nevydrží a musí dát úplatek, aby se tam nedostal. Když byl obž. H. Okresním soudem v Litoměřicích

nepravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a trestu propadnutí majetku, snažil se zjistit, co se stalo, u obž. G. V tomto smyslu byl i telefonát, kde si se svědkyní H. říkají, že uvidí, „co na to řekne Oťas“. Obž. G. jej průběžně utvrzoval v tom, že vše je podle dohody. Obž. H. mu dal ještě bankovku v hodnotě 5 tis. Kč jako náklady na jeho činnost, k jejímu předání došlo současně s předáváním úplatku 500 tis. Kč.

Obž. G. rovněž vypovídal v rámci vazebního zasedání v přípravném řízení a poté v závěru hlavního líčení. Již prvotně se hájil tím, že celá kauza je uměle vyvolána, obž. H. minimálně ¾ roku před vazebním zasedáním neviděl, nekontaktuje ho, vídali se tehdy asi jednou za 3 až 4 měsíce. Od obž. H. přijal jediné menší částku za režii, když mu zařizoval právníky; později připustil, že se vlastně jednalo o desetitisíce korun, protože s právníky musel jezdit a byl s nimi na obědě. Jméno obž. G. se do věci zamotalo při vyšetřování obž. F. a svědka S., o nichž má obž. G. informaci, že jsou v hledáčku ÚOOZ. Obž. G. zmínil i možnost, že obž. H. žálí kvůli své manželce, proto hovořil o úplatku 500 tis. Kč.

V hlavním líčení obž. G. setrval na svém postoji, jímž principiálně jakoukoli vinu odmítal. Jeho obhajoba se rozšířila o větší množství teorií spočívajících v základu v tom, že je obětí komplotu, jde o jeho peníze, o které vede spory, přičemž otcem jedné z osob, na níž si nárokuje milionové částky, je policista. Obž. H., jak má obž. G. dle své výpovědi informace, páchal trestnou činnost v takovém rozsahu, že je snadno vydíratelný, aby proti němu vypovídal. Najal si na obž. H. detektivy a má informace z prostředí policie, které jeho úvahy podporují nebo jsou jejich zdrojem. Svědek R. (slyšen pouze v přípravném řízení) navrhl, aby se obž. G. setkal s policistou V. (reprezentujícím v této věci policejní složku), ze schůzky nic nevzešlo, protože policista byl obž. G. nesympatický, ale svědek R. obžalovanému říkal, že se setkat měli, že je to jeho zájem, je vyšetřován pro organizování vraždy. Obž. H. sám obž. G. sdělil, že policie při domovní prohlídce nenašla všechny peníze, že má v holubníku ukryty další milióny korun, přičemž částku obž. G. zjistil od obž. H. určitou hříčkou.

Dále obž. G. v hlavním líčení sdělil, že se ode všech izoloval a nestýká se roky, od podzimu 2013, s nikým figurujícím v této věci. Schůzky s obž. H. se odehrály během měsíce, bylo jich asi pět (později jich nemuselo být pět, ale třeba tři), ale o úplatky nešlo. Přijetí částky 500 tis. Kč jako úplatku obž. G. popřel s tím, že jde o příliš malou částku, pochopil by 5 miliónů, když jde o soudce. ÚOOZ z odposlechů v této věci dělá velký případ. Jde i o vyšetřování obchodování se zbraněmi, policista V. za ním mohl přijít, to by mu obž. G. řekl, jak to s těmi zbraněmi je, mohl mít velký případ. Za to, že v jednom z jednacích dní obž. G. předložil zdejšímu soudu papíry ohledně zbraní (kopie z téhož spisu s několika málo ručními poznámkami obžalovaného), vysloužil si další odposlechy a sledování, jak se dozvěděl od detektivů.

Pokud byl obž. G. konfrontován s nesrovnalostmi ve svých výpovědích, uvedl, že schůzek nemuselo být pět, ale mohly být tři. Je možné, že ve vazebním zasedání odpověděl státnímu zástupci tak, jak si myslel, že chce slyšet. U vazebního zasedání byl pod tlakem. Když obž. G. vypověděl, že věděl, že obž. F. a svědek S. figurují ve velkých podvodech, tak to jej soud nesmí brát tak doslova.

Svědkyně Jana E. vypověděla, že ke kauze nezaznamenala nic do doby, než k soudu v Litoměřicích, kde byla zaměstnána jako zapisovatelka zařazená do senátu svědka N., přijel obž. J., když už v té době byl postaven mimo funkci. Říkal, že kauza obž. H. a spol. trvá

dlouho, protože ona nepřepsala protokol z hlavního líčení, což nebyla pravda. Nikdo z kolegů obž. J. nic neřikal, něco o protokolu musel vědět od svědka N. Na to konto to se svědkem N. řešila. Od něj i ví, že spolu s obž. J. měl řešit kauzu PUZČ obž. Š. Obž. J. dost pil alkohol a na pivo chodil občas i se svědkem N.

Svědka JUDr. Vlastimil N., soudce Okresního soudu v Litoměřicích, popsal své styky s obž. J. po jeho dočasném zproštění funkce soudce tak, že si obž. J. nechával na soud posílat poštu, kterou mu po jejím příchodu svědek zprostředkoval. Vídali se nárazově, někdy jednou za týden, jindy jednou za měsíc. Četnost telefonických kontaktů si svědek nepamatoval, nebylo to zase tak často. Občas obž. J. sdělil, že mu nadřízený soud zrušil nějaké rozhodnutí apod., jinak se o kauzách moc nebavili. O věci obž. H. a spol. se nebavili. Kontakty prakticky přerušili poté, co mu zapisovatelka řekla o konfliktu a že už s obž. J. nechtějí mít nic společného. Nevěděl, jak obž. J. mohl přijít na to, že něco není přepsáno (protokol o hlavním líčení). O soukromí obž. Š. ani jeden nevěděli. V jednom případě svědek N. jen řekl obž. J., jak dopadl jeden ze Š. soudů. Chtěl to prý vědět jen proto, aby znal, s kým chodí do hospody. Snahu jít do hloubi nějakého případu od obž. J. nezaznamenal, stejně jako nezaznamenal snahu ovlivnit kauzu svědka L. (H. a spol.). Obž. J. svou situaci trochu moc řešil alkoholem. Rozhovor s obž. J. o tom, že byl obž. Š. zrovna chycen u další jízdy v automobilu, si svědek N. nepamatoval, stejně jako ukazování nějakých fotek s obž. Š.

Svědkyně Irena Š., matka obž. Š., v hlavním líčení vypověděla, že synovi půjčovala nějaké peníze, aby dostal zpátky řidičský průkaz. Něco se mluvilo o soudu, svědkyně v soudním řízení přesněji nevěděla. Potvrdila, že od syna slyšela, že ty peníze má pro nějakého soudce, jestli jako úplatek, to se neptala. Je možné, že šlo o částku až 20 tis. Kč, kterou synovi poskytla. Pokud jde o vztahy se svědkem L., tak ty byly špatné, protože se dostal k jejich domu, kde měl nechat žít její matku, což neudělal, protože se ve smlouvě objevilo jiné ustanovení. Výpověď svědkyně Š. byla podrobnější v přípravném řízení, kdy popisovala i detaily, jako zdůvodnění obž. Š. při žádosti o půjčku, že šlo o PUZČ a že u soudu v Litoměřicích je normální něco (soudci) zaplatit. Žádal po ní částky 10 až 20 tis. Kč.

Svědka Volodymir I. L. popsal, že jej obž. Š. kontaktoval a u něj v kanceláři mu řekl, že by v jeho trestní věci s obž. H. šlo zařídít, aby dostali pouze podmínku. To si svědek L. začal nahrávat, pak to nahlásil, aniž by nějaké nabídky vyhověl. Obž. Š. říkal věci, že bylo jasné, že o jeho kauze dobře ví, nikdo jiný ty věci vědět nemohl. Peníze měly přijít k obž. J. nebo svědku N., po celou dobu říkal, že peníze jsou určeny pro soudce. Obž. Š. ke konci rovněž říkal, že obž. H. už zaplatil, tak by svědek L. měl také zaplatit, a to 380 tis. Kč, z toho dle interpretace svědka L. „30 tis. Kč nějakým zapisovatelkám a zbytek soudcům“. Čím více se blížil soud, tím více obž. Š. naléhal, jména J. a N. omílal pořád dokola. Obž. Š. vždycky někomu volal, zjistil nějakou informaci, za někým šel a dostal nějakou instrukci. Po rozsudku ještě obž. Š. říkal, že soudce udělal procesní chybu, a tak se stejně věc vrátí k soudu do Litoměřic. Pro obž. H. svědek L. nedělal žádné stavební práce.

Svědka Vojtěch S. v přípravném řízení s odkazem na to, že by svou výpověď mohl sám sobě přivodit trestní stíhání, vypovídat odepřel. Vzhledem k tomu, že policejní orgán se s tímto poněkud nepochopitelně bez dalšího spokojil, výpověď svědka S. z přípravného řízení po zahájení trestního stíhání není k dispozici. V hlavním líčení soud svědka S. poučil o tom, že proti sobě (příp. osobě blízké) vypovídat nemusí a ve zbytku výpovědi je povinen uvádět pravdu, jakož i o trestnosti křivé výpovědi, načež obž. S. uváděl, že ví o tom, že obž. Š. žádal o řidičský průkaz, ale více nic, nebo jen z doslechu z nějakých hospodských řečí. Značnou část výslechu obž. S. odpovídal na otázky otázkami, mlčením, zjevným odbíháním od tématu,

dětinskostmi. O účasti obž. F. na projednávané věci, dle svých slov v hlavním líčení, svědek S. nevěděl ničeho. Pokud měl svědek S. vysvětlit tu část odposlechů, kde říká obž. Š., že Š. už to stálo *čtyři pětky*, ale obž. S. bude mít *noty* (tj. řidičský průkaz, jak sám vysvětlil) dříve než on, pak šlo o čtyřicet tisíc korun zaplacených na útratě v restauraci za měsíc. Až v závěrečné části výslechu svědek S. připustil, že co se týče řidičského průkazu pro obž. Š., ví o tom, že se obž. Š. snažil sehnat možnost jeho získání i nelegálním způsobem – kolik by to mohlo stát, kolik by vzal ten či onen. Obž. Š. přitom svědek S. poradil, že když byl za něco takového potrestán, mohl by o nějaké možnosti vědět obž. J. Svědek S. obž. Š. určitě řekl, ať za obž. J. jde a zkusí to, že třeba bere i svědek N., když je braním úplatků litoměřický soud znám. To, že má jít za obž. J., říkal svědek S. obž. Š. slovy „Zkus Láďu“. Byl-li svědek S. dotazován na to, co je mu známo o úplatcích v souvislosti se svědkem L., uvedl, že neví, svědek L. se s obž. Š. nemají rádi, ale obž. S. by pro řidičský průkaz udělal cokoli. Že v úvahu přichází právě obž. Š., kdo by o úplatcích ohledně svědka L. mohl figurovat, si svědek S. dle jeho vysvětlení jen tak nějak vydedukoval. Byl-li obž. S. tázán, jak ví, kdy a že kvůli řidičskému průkazu měl někdo chodit za obž. L., popřel, že by věděl, že za ním někdo kvůli řidičskému průkazu chodil.

Svědek Jan Š. vypověděl, že byl s obž. Š. kamarád a občas jej někam odvezl. Od něj se i dozvěděl, že brzy bude mít zpět svůj řidičský průkaz, že mu někdo slíbil, že jej za nějaký peníz dostane zpátky na půlku. Zařídít to měl obž. F., s ním vždycky obž. Š. odbíhal na toaletu a po návratu z ní vždy začal objednávat alkohol s tím, že už to má zařízené. Obž. Š. si na to musel půjčit peníze od své matky a říkal, že jej to bude stát asi 40 tis. Kč, které měly jít jako úplatek někomu, kdo to má soudit. O svědku L., když se za ním nechal odvézt do Roudnice (v přípravném řízení, v němž v podstatných ohledech vypovídal shodně, svědek specifikoval místo schůzky – u hotelu Říp), říkal obž. Š., že pro něj také na soudu něco vyřizuje a že si jede pro peníze, nějakou větší částku, kterou má odvézt zpátky do restaurace Sparta. Žádné peníze ale tehdy nedostal a telefonoval na všechny strany, že to nepůjde. Svědek S. musel většinu těch hovorů slyšet také, chodili spolu obž. Š., svědek Š. i svědek S. S ním se obž. Š. bavil o tom, že peníze vyhodil komínem a nic nedostane.

Svědčce Alena H. vypověděla, že je kontaktoval obž. G. s tím, že by šlo ovlivnit soudní jednání v kauze jejího manžela, obž. H. Ten nejprve odmítl, ale obž. G. naléhal a citově je ovlivňoval. Obž. H. tedy pak předal obž. G. 500 tis. Kč a obž. G. si ještě za službu řekl o 5 tis. Kč. Pak svědkyně jela s obž. G. do restaurace v Novém Boru, kde se ve dveřích objevila nějaká osoba, k níž obž. G. řekl, že to je on, komu budou peníze dále předány, šel za ním, pak se vrátil s tím, že je to dobré, zaplatil a odjeli. Obž. G. se jinak neustále zajímal o to, že H. musejí mít hodně peněz, bylo to nepřijemné. Částku 500 tis. Kč určil obž. G., obž. H. navrhoval částku 100 tis. Kč, ale obž. G. považoval za málo peněz i 0,5 mil. Kč, nakonec ovšem říkal, že i za ně do toho ti lidé „půjdu“. Peníze byly zagumičkovány po 100 tis. Kč, byly podle instrukce v bílé igelitové tašce, kterou svědkyně sháněla po obchodech a nikde ji neměli, až ji uviděla u známé, ale pak obž. G. peníze z tašky jen vyndal, což svědkyni H. bylo divné. Do určité doby byli H. přesvědčeni, že obž. G. peníze předal a obž. H. bude „normálně“ odsouzen k podmínce, ale po vyhlášení rozsudku to tak už nebylo. Když zjišťovali proč, tak se dozvíдали různé varianty, např. že si peníze někdo nechal, anebo že došly svědku N., který to s rozsudkem nějak udělá. S manželem to po rozsudku chtěli zjistit od *Oťase*, jak bylo zachyceno v odposlechu, jímž je obž. G.

Svědek Milan P. vypověděl, že obžalované H. a G. zná odmala. V posledních letech se jej jen obž. G. ptal na to, jestli u něj ve vesnici není dům na prodej. Schůzku zprostředkoval svědek R. O úplatcích na litoměřickém soudu svědek nic neví. Jen se všeobecně povíдалo, že

měl obž. H. zařízeno, aby si nešel „sednout“. Svědek P. popřel, že by se s obž. G. setkal a omlouval se mu, že o něm uváděl na policii, že je zaangažován s obž. H. Pokud takto svědek, ak vypověděl, hovořil s policistou V., pak proto, aby jej zaujal, neboť měl zájem na tom, aby mu tento policista sdělil jednu informaci ze spisu. To ale nevyšlo, policista naopak svědku P. řekl, že jej nabádá k trestnému činu a že mu nic neřekne. Dále svědek P. v hlavním líčení uvedl, že pokud hovořil o údajně smyšlené částce 300 tis. Kč v souvislosti s obž. G., pak tuto částku střelil od boku podle toho, že 100 tis. Kč je málo a na půl milionu je obž. H. příliš lakomý. Policista V. na svědka P. měl tlačit, aby šel za obž. H., aby ten ve věci úplatku a obž. G. svědčil. Že by jej ale tlačil k nepravdě, to ne. Za obž. H. svědek P. nešel.

Znaleckým posudkem z oboru kybernetika, odvětví výpočetní technika, byl zjištěn obsah mobilních telefonů zajištěných v této trestní věci.

Výpisy z uskutečněného telekomunikačního provozu bylo dále zjištěno, kdy a jak často byli ti kteří aktéři této trestní věci (obžalovaní, resp. svědek S., svědek N.) ve telekomunikačním kontaktu prostřednictvím standardních telefonických hovorů a SMS

Soud k důkazu provedl rovněž datové nosiče se záznamy odposlechnutého telekomunikačního provozu (dále jen „odposlechy“), k nimž provedl i jejich přepisy, bez dalších požadavků stran k provádění tohoto druhu důkazu. Podrobněji k odposlechům z formálního i obsahového hlediska viz níže.

Z protokolů o zadržení obžalovaných soud zjistil, za jakých okolností policejní orgány k tomuto postupu u jednotlivých obžalovaných přistoupily.

Ze zprávy Probační a mediační služby ČR, středisko Litoměřice, vyplývá, jaký byl z pohledu probační služby průběh vykonávacího řízení věci obž. Š. ve věci pod sp. zn. 24 T 98/2009 Okresního soudu v Litoměřicích. V této věci byl dle probačního úředníka ze strany soudu neobvykle vyvíjen tlak na kontrolu trestu a velká byla i intenzita nařizovaných veřejných zasedání.

Fotodokumentace mobilního telefonu zachycuje SMS zprávy svědkyně Gabriely L. (slyšena též pouze v přípravném řízení), pracovnice administrativy Okresního soudu v Litoměřicích, o tom, že došlo ke kontroverzi mezi obž. J. a administrativními pracovníci o tom, že a co bylo řečeno ohledně jejich práce v senátu svědka N.

Protokoly o vydání věcí zachycují vydání mobilních telefonů obžalovaných J. a F. pro účely úkonů trestního řízení, jakož i pořízení datových nahrávek (zvukových záznamů) od svědka L.

Ze zvukových záznamů pořízených svědkem L. soud zjistil obsah nahrávek, na nichž je svědek zachycen při rozhovorech s obž. Š. ve smyslu navrhovaného postupu zaplacení peněz za to, aby byl ovlivněn rozsudek ve prospěch svědka L., a to tak, jak o průběhu rozhovorů vypovídali jak obž. Š., tak svědek L. Částkou úplatku je zde 380 tis. Kč, obž. Š. opakovaně hovoří o obž. J. jako o iniciátorovi a o svědku N. jako o tom, kdo o celé věci ví.

Fotodokumentace SMS zpráv z telefonu svědka L. zachycuje jeho komunikaci s obž. Š., přičemž obecně se týká již dne 11. 2. 2014, načež dne 20. 2. 2014 zachycuje výzvy obž. Š., že mají 45 minut na řešení (psáno v 7:05 hod.), že „už mu psali“ a svědek L. to má za sebou a

„ještě mu to ponížil“ (11:28 hod.), kdy se potkají – že má obž. Š. další instrukce (12:01 hod.), že už jej ta partička nenažranců nervuje (12:08 hod.).

Protokoly o sledování obžalovaných J., Š., F. a svědka S. obsahují průběh těchto úkonů, vč. zjištění míst a osob, kde a s kým sledované osoby vcházely v kontakt. Většina sledování proběhla již mimo sledované období, do něj spadá pouze sledování obž. Š. ve dnech 19. a 20. 2. 2014, kdy bylo protokolárně, vč. fotodokumentace, zachyceno, jak se prvního z uvedených dní obž. Š. setkal ve večerních a nočních hodinách s obž. S. a další osobou (obž. F.) v prostorách restaurace Sparta, kdy časový úsek od 21:25 hod. do 23:30 hod. není sledováním pokryt. Druhého z uvedených dní byl obž. Š. zachycen mj. v Roudnici nad Labem se svědkem L.

Dle zpráv předsedy Okresního soudu v Litoměřicích vstupoval svědek N. do systému ISAS tři minuty poté, co skončilo jednání soudu ohledně obž. Š. ve věci pod sp. zn. 1 T 15/2014 dne 16. 6. 2014. Obž. J. byl dočasně zproštěn funkce soudce s účinností ke dni 4. 11. 2011.

Z žádného z trestních spisů obž. Š., vedeného u Okresního soudu v Litoměřicích v posuzované době ve fázi vykonávacího řízení, nevyplynulo, že by byla podána žádost o PUZČ.

Čestná prohlášení Martina H., Alexandra R. a Petra P. obsahují písemně zachycené postoje těchto osob k tomu, jak jejich účast na věci prezentoval obž. G. M. H. prohlásil, že byl policistou Janem V. pozván na kávu, kde probírali kauzu soudců a byl přesvědčován, aby tyto skutečnosti uvedl při výslechu. V jeho průběhu pak byl vydírán, aby byl jeho obsah dle představ policisty. A. R. prohlásil, že v r. 2013 nastoupil obž. G. do jeho společnosti a v následujícím roce spolupráci ukončili, neboť se o obž. G. zajímala policie. P. P. prohlásil, že vozil L. Č., jehož věk současně odhadoval, v letech 2011 až 2012 nejméně třikrát k obž. H., který pak Č. poskytl finanční prostředky v rovněž odhadované výši kolem 1 mil. Kč.

Kupními smlouvami ohledně pozemků a mobilheimu, uváděných v souvislosti s obž. F. a bodem 3/ obžaloby, byl prokazován způsob nabytí tohoto majetku a jednotlivé smluvní strany.

Z opisu z evidence Rejstříku trestů vyplývá, že v posuzované době měl svědek S. rovněž soudem uložen trest zákazu činnosti v souvislosti s trestnou činností v dopravě, kdy k rozhodnutí o PUZČ v jeho případě došlo ve dnech 31. 3. 2014 a poté ještě 23. 7. 2014.

K osobám obžalovaných G., F. i obž. J. ze zprávy z místa jejich bydliště nebyla zachycena žádná podstatná skutečnost. Na rozdíl od opisu z evidence Rejstříku trestů, z nichž vyplývá jejich trestní historie, kdy obž. F. je osobou opakovaně soudy trestanou pro různorodou trestnou činnost, obž. G. byl pro majetkovou trestnou činnost i vězněn, naposledy však v r. 1987. Obž. J. byl v minulosti odsouzen v jednom případě; podstatná rozhodnutí byla konkretizována přímo jejich písemným vyhotovením či trestním spisem jako takovým. Především spisem Okresního soudu v Jičíně pod sp. zn. 8 T 178/2012, z něž vyplynulo, že prvním odsuzujícím rozhodnutím ohledně obž. J. byl rozsudek ze dne 13. 7. 2015, jímž byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 3 roků s podmíněným odkladem výkonu tohoto trestu na zkušební doby v trvání 4 roků a k trestu propadnutí věci a jiné majetkové hodnoty, lahve whisky, a to pro spáchání trestných činů zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329

odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a přijetí úplatku dle § 331 odst. 1 alinea první, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku.

Na základě takto provedeného dokazování, kdy soud hodnotil jak jednotlivé důkazy, tak jejich vzájemný soubor, dospěl soud k přesvědčení, že vina obžalovaných J., F. i G. byla prokázána, třebaže ji popírali. Pro nadbytečnost pak soud zamítl návrhy na doplnění dokazování, které obhajoba učinila před skončením dokazování, neboť jejich realizací by se trestní řízení toliko neúměrně protahovalo, aniž by bylo možno od navrhovaných důkazů očekávat posun důkazního řízení.

Byl-li obžalovanými J. a G. navržen výslech svědka H. k činnosti reprezentanta policejních orgánů, policisty V., obž. G. i svědka R., pak soud poukazuje na to, že žádná skutečnost jakkoli realisticky nepotvrzuje teorii – stručně řečeno – vykonstruovaného spiknutí proti obž. G., jak ji prezentoval, natožpak proti obž. J. Cílem ani prostředkem poznání v tomto řízení není zjištění, jaké jsou vzájemné vztahy služebně činných policistů a dalších osob. Důkazní situace se jeví být ve shora popsaném rozsahu nepochybnou a v kontextu celé důkazní materie soud považuje prokazování vlivu činnosti jediného policisty na celkovou důkazní situaci za zcela odtažitě od potřeb stanovených v § 2 odst. 5 tr. řádu. Ostatně i svědek P., který slovně rovněž vyjadřoval pochybnosti o činnosti uváděného policisty, sám připustil, že se jej policista V. k žádné nezákonnosti (lži) přimět nesnažil. Dokonce uvedl i to, že se sám snažil tohoto policistu přimět k porušení jeho služebních povinností a zákona, což policista ihned odmítl. Pokud tedy soud měl k dispozici svědka, jehož osobní závěry vyznívají naoko v neprospěch vyšetřujícího policisty a jeho metod, opak se ukázal být reálným. Je přitom zřejmé, že svědek P. k věci ví více, než co v hlavním líčení uvedl, když znal přesně poměr, jak měl být – dle výsledků přípravného řízení – úplatek 0,5 mil. Kč rozdělen po jeho převzetí obž. G., a v hlavním líčení svědek P. sám tuto skutečnost dosti křečovitě dezinterpretoval. Rozdělení peněz dle svých slov svědek P. pouze samostatně odhadl, mj. (poměrně nesmyslně) podle usuzované míry lakomosti obž. H., a tak neměl být v tomto směru policistou V. vůbec manipulován. Z toho plyne, že pokud svědek P. ví k věci více, než co v hlavním líčení uvedl, a policista vyšetřující kauzu se snažil přimět svědka znalého okolností případu k pravdivé výpovědi, aniž jej nutil lhát. Takovouto aktivitou ovšem policista V. svou služební činnost neznehodnotil.

Pokud jde o prohlášení M. H., soud se pozastavuje nad časovou souvislostí jeho zpovědi s koncem hlavního líčení a až po výpovědi obž. G., kdy upřímné a věcné vyjevení *pravdy o výsledku* by soud od někoho, kdo se rozhodl pro toto prohlášení, očekával již podstatně dříve a vůči Generální inspekci bezpečnostních sborů, nikoli pouze ve prospěch jednoho z obžalovaných. Ovšem tak se nestalo, což není příliš s podivem vzhledem k tomu, že výsledku svědka H. byla přítomna i další osoba kromě údajně zaujatého policisty V.; a nejeví se ani příliš logickým, aby policista čekal s vydíráním vyslýchaného na výslech, o jehož konání vyrozuměl pět obhájců, a mohl tedy očekávat přítomnost kteréhokoli z nich. Lze shrnout, že výslech svědka H., jakož případně ani svědka R. k témuž, nemůže představovat skutečný přínos pro projednávanou trestní věc. Totéž pak nutno konstatovat o „recipročním“ výslechu Jana V.

Návrh obž. G. na výslech Alexandra R. a Petra P. soud rovněž nepovažuje za relevantní. Okolnosti spolupráce obž. G. s A. R. či činnost obž. H. přibližně dva roky před skutkem v nynější věci nejsou významnými tématy pro tuto trestní věc, a to i v případě, pokud

by výsledky těchto osob mohly potvrdit některou část květnaté, zvěšiny však sterilní obhajoby obž. G., kterou uplatňoval ve své vlastní výpovědi (už jen z časového a věcného hlediska by se jevil takový návrh přílehlavěji v druhé ze souběžných kauz obž. H., pokud by ovšem k tomu byl dán materiální důvod).

Výslech přítelkyně obž. F. k majetkovým souvislostem uváděným v obžalobě v bodu 3/, ohledně něhož byla důkazní situace v okamžik návrhu důkazu takového charakteru, že vývoj výrazně směřoval ke zproštění obž. F. obžaloby, soud pochopitelně rovněž nečinil, byť jej obhajoba navrhovala.

Obhajoba jednotlivých obžalovaných vznesla i řadu námitek formálního charakteru, jež soud nepovažoval z následujících důvodů za relevantní.

Soud se v první řadě nedomnívá, že ve věci intervenoval „nezákonný státní zástupce“. Obhajoba obž. J. opírala svou argumentaci o to, že intervence státního zástupce Okresního soudu v Lounech odporuje zákonu, neboť příkazání věci Okresnímu státnímu zastupitelství v Lounech zaniklo v důsledku toho, že po nápadu obžaloby byla věc příkazána Okresnímu soudu v Kladně, čímž došlo k nové skutečnosti působící obhajobou uváděný důsledek. Neexistuje už, dle procesního stanoviska obhajoby obž. J., zákonná výjimka z primárního zákonného pravidla, že příslušným je státní zástupce působící u toho soudu, u něhož se obžaloba projednává – v daném případě tedy měl státní zastupitelství reprezentovat státní zástupce působící u Okresního státního zastupitelství v Kladně. Jak obhajoba v nářážce na ustanovení § 7 odst. 2 zákona o státním zastupitelství rovněž uváděla, je možné použít analogicky určitou právní normu, neexistuje ale žádná právní norma *per analogiam*.

Soud nepovažuje tento výklad za přílehlavý. Ust. § 7 odst. 2 zákona o státním zastupitelství připouští výjimky z toho, aby obžalobu zastupoval státní zástupce působící u soudu příslušného k rozhodnutí. Tato výjimka se uplatní tehdy, stanoví-li zvláštní předpis jinak. Normou předpokládanou v citovaném ustanovení jsou např. ustanovení § 12a odst. 2 zákona o státním zastupitelství či § 25 tr. řádu, jehož analogické užití pro státní zastupitelství je možnou variantou pro delegaci ve sféře státních zastupitelství, proto představuje onu výjimku danou zvláštním právním předpisem, o níž pojednává § 7 odst. 2 zákona o státním zastupitelství *in fine*. Rozhodnutí o delegaci nově a natrvalo zakládá příslušnost toho kterého soudu či státního zastupitelství a bez nových významných skutečností, promítnutých do nového rozhodnutí o příslušnosti daného konkrétního orgánu činného v trestním řízení – tzn. soudu, jde-li o delegaci mezi soudy, anebo státního zastupitelství, jde-li o delegaci mezi státními zastupitelstvími – nedochází ke změně *statusu quo*. Změněná situace na straně jednoho z orgánů činných v trestním řízení, tedy soudu jako v tomto případě, nedopadá do integrálně řešené otázky příslušnosti jiného orgánu činného v trestním řízení, státního zastupitelství.

V tomto ohledu dospěl soud k témuž závěru, jaký vyplynul ze stanoviska Nejvyššího státního zastupitelství č. 2/2014. Ač se pro soud nejedná o závaznou normu, jde o nikoli nevýznamný pramen poznání, jehož sjednocovací účinky lze navíc do budoucna očekávat. Soud považuje za správný rovněž odkaz obsažený v citovaném stanovisku na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 2008, sp. zn. 5 Tdo 150/2008, které se zabývá přímo problematikou plynoucí z aplikace § 7 odst. 2 zákona o státním zastupitelství. Soud na rozdíl od obhajoby na tom, že obžalobu zastupoval kompetentní státní zástupce toho státního zastupitelství, které bylo činné v přípravném řízení a plnohodnotně obeznámeno se všemi souvislostmi projednávané věci, známky *unfair procesu* nezaznamenává. Je tedy v souladu

jak s logikou věci, tak se zákonem, že intervenujícím státním zástupcem i po usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 4. 2016, sp. zn. 7 Ntd 7/2016, jímž byla věc odňata Okresnímu soudu v Litoměřicích (v jehož obvodu státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Lounech rovněž prvotně nepůsobí, přesto by obhajoba jeho intervenci před Okresním soudem v Litoměřicích patrně akceptovala, jak je možno dovozovat z toho, že obhájce obž. J. v závěrečné řeči uvedl, že rozhodnutím o přikázání této trestní věci zdejšímu soudu došlo ke změně okolností, které *ipso facto* znamenají konec oprávnění státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Lounech být v této věci činný) a přikázána k projednání a rozhodnutí Okresnímu soudu v Kladně, byl státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Lounech. Jeho formální postavení v této kauze bylo totiž konstituováno na základě zákona vydaného usnesení náměstka krajského státního zástupce v Ústí nad Labem ze dne 1. 4. 2015, sp. zn. 1 KZN 1231/2015. Ostatně už ve výrokové části tohoto rozhodnutí je výslovně uvedeno, že Okresní státní zastupitelství v Lounech bude příslušné i pro další postup ve věci, navazující na přípravné řízení, což je logickým východiskem vyvstalé procesní problematiky.

Další námitky formálního charakteru byly obhajobou (konkrétně ze strany obž. F. a obž. J.) vzneseny ve dvou rovinách k odposlechům. První rovina spočívá v tom, že odposlechy nebyly nařízeny v souladu se zákonem, když rozhodnutí soudce nemá zákonné formální náležitosti odpovídající požadavkům na usnesení dle § 134 tr. řádu. Obhajoba také poukázala na to, že text rozhodnutí soudce se shoduje s textem návrhu státního zástupce, což je jediná argumentace, jíž soud bez dalšího přisvědčuje. Navíc ale dodává, že už návrhy státního zastupitelství na vydání příkazů dle § 88 odst. 1 tr. řádu jsou po obsahové stránce zcela dostačující, že by bez dalšího obstály i v rovině nezbytného vylíčení důvodů pro příkaz jako takový. Přestože soud v žádném případě neobhajuje postup spočívající v tom, že jsou překopírovány texty navrhujícího orgánu a tytéž pasáže poté doslovně použity v rozhodnutí soudce/soudu, v daném případě rezultovalo, že též v důsledku dostatečnosti obsahové stránky návrhů na postup dle § 88 odst. 1 tr. řádu jsou i sama rozhodnutí vždy jasná, srozumitelná a plně odůvodněná (vč. neodkladnosti navrhovaného postupu, což nebývá pravidlem). Nadto příkaz dle § 88 odst. 1 tr. řádu je rozhodnutím *sui generis* se svébytnými zákonnými požadavky na jeho obsahovou stránku, uvedenými v § 88 odst. 2 tr. řádu, a požadavky obhajoby ohledně obdobného užití § 134 odst. 1 tr. řádu směšují různé instituty a kladou na rozhodnutí soudce nepřiměřené požadavky nad rámec zákona.

Druhou linií námitek obhajoby ohledně odposlechů je zpochybnění jejich zákonnosti s ohledem na nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 4. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 4/14. Toto plenární rozhodnutí se mj. zabývalo – stručně řečeno – místní příslušností orgánů činných v průběhu přípravného řízení s tím závěrem, že příslušným k rozhodnutí je soudce přípravného řízení působící u toho soudu, v jehož obvodu byla alespoň částečně spáchána trestná činnost, jež je předmětem řízení. Bez ohledu na geografické souvislosti této věci však soud poukazuje na základní fakt, že citované rozhodnutí dopadá na procesní úkony přípravného řízení učiněné až po jeho vyhlášení, což vůbec není současný případ, neboť přípravné řízení skončilo podáním obžaloby ze dne 31. 12. 2015. Není správnou interpretací obhajoby, že toto rozhodnutí dopadá na všechny neskončené kauzy, což lze ostatně dovodit přímo z textu nálezu a na něj navazující soudní praxe.

K bodu 1/ rozsudku

Obž. J. byl ze spáchání trestného činu usvědčen především výpovědí obž. Š., jenž popsal, že popud k celému skutkovému ději dal obž. J., který pak za to, aby soudce rozhodl kladně o PUZČ, požadoval a převzal částky 20 tis. Kč, 10 tis. Kč a další drobné částky „na pivo“. Obž. Š. vypovídal konzistentně a značně plasticky jak v přípravném řízení, tak v hlavním líčení, a jeho výpověď byla velmi podrobná a důvěryhodně podaná ve všech částech skutkového děje, vč. vymezení okruhu osob na trestné činnosti se podílejících či v této souvislosti jinak vystupujících. Nutno zároveň vidět, že tím, jak obž. Š. vypovídal, předně usvědčoval z dvou trestných činů, resp. i zločinu, sám sebe. Nebylo zjištěno ničeho, proč by měl vypovídat nepravdivě ve vztahu právě k obž. J.; není jediného důvodu, aby se vystavoval postihu za křivé obvinění obž. J., jelikož výpověď proti obž. J. žádného hmatatelného prospěchu, který by eventuálně mohl být jeho motivací, obž. Š. nepřinesla. Pokud obhajoba poukázala na trestní minulost obž. Š., pak se nejedná o příliš trefnou argumentaci za situace, kdy sice obž. J. před nyní posuzovanou trestnou činností spáchal jediný trestný čin, zato ovšem intenzity zvláště závažného zločinu. Tím tedy obž. J. věrohodnost obž. Š., který byl sice trestán v podstatně vyšším penzu případů, avšak veskrze nízké škodlivosti, nesnížil. Podstatným aspektem usvědčující výpovědi obž. Š. je i provázanost jejího obsahu s bodem 2/ rozsudku, kdy jednotlivé skutkové okolnosti na sebe navazují, prolínají se, a ve výsledku je třeba výpověď obž. Š. považovat za logickou a věrohodnou.

V důkazním řetězci však přímá usvědčující výpověď obž. Š. nezůstala osamocena, neboť ji podporují důkazy nepřímé. Jedná se o korelující výpovědi svědků Š. a Š., kteří byli oba již v reálném čase zpraveni o tom, že obž. Š. podstupuje proces úplatkářství ve vztahu k soudci litoměřického soudu. Svědkyně Š., jak potvrzovala zejm. v přípravném řízení při výpovědi, ale i následně v hlavním líčení, přímo na tento účel poskytla obž. Š. peníze a ten ji utvrzoval v tom, že již brzy bude moci zase řídit automobil. Už na základě toho musí soud odmítnout tezi obhajoby obž. J., že výpověď svědkyně Š. nelze v řízení použít, jelikož má soud vycházet z bližšího pramene důkazu, zde tedy z výpovědi svědka Š. Svědkyně Š. ovšem nedisponovala jen zprostředkovanými poznatky, které její svědectví ani tak nečiní nepoužitelným, ale hlavně byla sama aktivní součástí skutkového dění, neboť poskytovala obž. Š. na „úplatky“ peněžní prostředky; a navíc i její poznatky o tom, jak v této souvislosti obž. Š. vysvětloval, jsou významnou součástí důkazního materiálu. Výpovědi svědkyně Š. v přípravném řízení, kdy byla svědkyně detailnější než později v hlavním líčení, byl přítomen obhájce a nebyly vzneseny žádné námitky do zachyceného obsahu výpovědi, a tak ani odkazy svědkyně na výpověď z přípravného řízení, které učinila před soudem, nejsou na překážku spolehnutí se na její výpověď.

Svědka Š. krom toho, že mu obž. Š. popisoval, že za peníze pro někoho od soudu bude mít zanedlouho řidičský průkaz, zase byl přítomen i tomu, jak obž. Š. po setkáních s obž. F. (stranou pozornosti ostatních přítomných osob v restauraci) doslova slavil, že už to bude mít vyřízené. Třebaže svědek Š. neviděl, že by k podobnému jednání došlo za osobní účasti obž. J., nelze pominout, že obž. F. přímé spojení na svědka N. (kteréžto bylo základním předpokladem úspěchu a které zřetelně vyplývá z hustého telekomunikačního kontaktu obž. J. a svědka N. – cca 230 telefonátů v období ½ roku na přelomu let 2013 až 2014, jakož např. i z výpovědi svědkyně E.), sám neměl, a tak bez účasti obž. J. by bylo celé podvodné jednání těžko představitelné. Obž. J. se přitom setkání v restauraci pravidelně rovněž účastnil, jak vyplývá z výpovědi svědků Š. i Š., jakož i obž. Š.

Nepřímým důkazem jsou i odposlechy, které byly v této věci pořízeny, neboť jsou protkány telefonickými hovory obž. Š. a svědka S. (ale i svědka Š. aj.), z nichž v kontextu

výpovědi obž. Š. jednoznačně vyplývá, že všichni tito muži byli jasně obeznámeni s tím, že obž. Š. poskytoval obž. J. peníze za pomoc s řidičským průkazem, o kolik peněz šlo a jaký byl, co do podání žádosti o PUZČ tedy spíše nebyl, průběh snahy o dosažení PUZČ. Svědek S. byl zpraven obž. J. i o tom, že prostřednictvím svědka N. získal obž. J. informace ze soudního systému ISAS, že trestní věc obž. Š., v níž mu byl uložen nyní vykonávaný trest odnětí svobody, bude mít na starosti nikoli svědek N., ale soudce JUDr. Miroslav K., jak plyne z odposlechu telefonního hovoru mezi svědky Š. a S. ze dne 14. 4. 2014 ze 14:51 hod. Tím je rovněž objektivizováno, že obž. J. skutečně určitým způsobem, třeba i při hovorech, jak to jde v práci, od svědka N. informace ke kauzám obž. Š. měl (jeden případ takového vyhledání informace připustil i svědek N.). A tak jimi skutečně obž. J. mohl zcela samostatně disponovat, jak obž. Š. rovněž vypověděl, když popisoval, že obž. J. byl se stavem jeho trestní historie přesně obeznámen, když mu předestíral možnosti PUZČ; což lze předeslat i k bodu 2/ rozsudku, kde obž. J. rovněž měl disponovat informacemi o jedné z kauz projednávaných v senátu svědka N. – obž. H. a spol.

Další obsahově relevantní odposlechy, z nichž soud v rámci tvorby rozhodnutí vycházel, jsou tyto. Dne 20. 2. 2014 ve 20:01 hod. proběhl telefonický hovor mezi svědkem S. a obž. Š., kde v jeho druhé pasáži obž. Š. několikrát jako samozřejmost podával, že peníze posílal svědku N. v souvislosti s řidičským průkazem a ten dostal jednou tolik, než chtěl – „začínali na dvojce a skončili skoro na padíku“. Se svědkem S. se pak plynule v hovoru zabírají aktivní účastí „Ládi“ na tomto procesu a svědek S. obž. Š. přesvědčuje, že pro něj Láďa nic neudělal (v souladu se skutečností) a že obž. F. se už „třepe“ na peníze svědka L., které stejně nebudou. Dne 6. 3. 2014 v 19:29 hod. telefonicky obž. Š. svědek S. uváděl, že obž. Š. to už stálo „čtyři pětky“, ale svědek S. bude mít řidičský průkaz dříve než on – to bylo objektivizováno zjištěními z opisu z evidence Rejstříku trestů, kdy obž. S. skutečně docílil PUZČ v posuzovaném období a následně ještě jednou. Dne 15. 4. 2014 v 8:05 hod. informoval svědek S. obž. Š. o tom, že kauza z března napadla JUDr. K., nikoli svědku N., což zjistil den předtím od obž. J.. Dne 18. 6. 2014 ve 14:22 hod. se svědek S. telefonicky před svědkem Š. netajil tím, že ví, že obž. Š. dal v souvislosti s PUZČ 20 tis. Kč. Všechny tyto zachycené hovory dotvářejí důkazní situaci v tom smyslu, jak vyplývá z výpovědi obž. Š.

Samostatnou kapitolou je čilá telefonická komunikace (vše uvedené toho dne proběhlo během několika desítek minut) mezi jednotlivými aktéry poté, co byl obž. Š. dne 26. 3. 2014 znovu přistižen při řízení motorového vozidla. Obž. Š. o tom stihl informovat svědka S. a žádal jej, aby o tom vyrozuměl obž. J.. Svědek S. o tom informoval obž. F. (jenž posléze signifikantně pro bod 2/ výroku rozsudku vyjádřil spokojenost, že teď přestal být obž. Š. ve zvýhodněné pozici), který to teprve obž. J. telefonoval. Obž. J. se obrátil telefonicky na svědka N., kdy nepokrytě mluvil o tom, že obž. Š. už dříve ukazoval svědku N. na fotografiích. Obž. F. paralelně telefonicky informoval svědka S., že obž. J. již informoval. Po ukončení omezení svobody obž. Š. tento obratem telefonoval svědku S. a nastala obsáhlá komunikace o možném dalším vývoji kauzy, co k tomu měl říci svědek N., že tentokrát to bude dražší, aby obž. Š. neskončil „v teplácích“, že by se to mohlo rovnat i ceně vozidla obž. Š. apod. Následně (dne 27. 3. 2014 ve 14:12 hod.) obž. Š. telefonicky připustil, že další peníze pro soudce už nemá. Na tomto příkladu je naprosto přesně patrné, jak spolu jednotlivé osoby kooperovaly, případ obž. Š. z různých důvodů u všech snad s výjimkou svědka N. inicioval aktivitu a s tímto případem také znovu vyplulo na povrch, že obž. Š. v souvislosti se svým neustálým řízením motorového vozidla v době úředního zákazu této činnosti poskytoval peníze na (domnělé) úplatky.

Ačkoli se svědek S. takřka neuchopitelnou výpovědí pravděpodobně za hranicí trestného činu křivé výpovědi snažil všemožně zastírat znalost věci, která je však krom výpovědi obž. Š. a svědka Š. patrna přímo z toho, co sám pronesl a bylo zachyceno v odposleších, i v jeho výpovědi z hlavního líčení lze nalézt nepřímý důkaz o vině obž. J.. Svědek S. totiž připustil, že věděl, že obž. Š. sháněl i nelegální možnost vrácení řidičského průkazu, měl se po ní ohlížet v litoměřických restauracích, a jak svědek S. vypověděl, sám poradil obž. Š. možnost zkusit to přes obž. J. Předně ale svědek S. potvrdil, že tím, o kom se v odposleších baví jako o *Lád'ovi*, je skutečně obž. J. Tyto hovory ovšem nebyly o možnostech informovat se o případné příležitosti teprve někoho uplatit, ale o již proběhnuvším jednání.

Na základě těchto důkazů nemůže obstát obhajoba obž. J., že se mu toliko zželelo obž. Š., pomohl mu sepsat žádost o PUZČ a pak přijal peníze jen v minimálním množství, jako půjčku 55 eur či de facto bezdůvodně ve výši 1000 Kč. Ovšem půjčka nebyla minimálně až do doby výsledku obž. J. vrácena, přestože mu mezitím byla přinejmenším vyplácena polovina jeho platu soudce, z níž by vrácení částky okolo 1500 Kč pro obž. J. nemělo být problémem, pokud by o půjčku skutečně šlo. Soud je ovšem na základě shora uvedených důkazů a úvah s nimi souvisejících přesvědčen, že o půjčku se nejednalo, ale platby obž. Š. ve prospěch obž. J. měly povahu úplatku, o němž se obž. Š. mylně domníval, že poskytuje, zatímco obž. J. zneužil svého přátelství se svědkem N., aby na něm vybudoval lež o tom, že za peníze, které obž. J. od obž. Š. údajně pro svědka N. získá, bude úspěšnou žádost obž. Š. o PUZČ. Vzhledem k tomu, že žádná žádost o PUZČ podána nebyla, jak vyplynulo ze spisové dokumentace litoměřického soudu, tak přijímání dalších částek, např. v hodnotě 1 tis. Kč dle výpovědi obž. J., vůbec nemělo smyslu, když tím pádem ani řízení předcházející rozhodnutí o PUZČ neběželo, nic ve prospěch obž. Š. ze strany obž. J. učiněno nebylo, a tak nebylo ani co „jen tak“ drobně odměňovat. Což ovšem obž. Š. jsa oklamán obž. J. nemohl vědět, na rozdíl od obž. J. samotného. Skutečnost, že obž. Š. měl eminentní zájem o vrácení řidičského průkazu, je nepochybná, když krom výpovědí svědků S., Š. a Š., obž. Š. a zajištěných odposlechů vyplývá i z výpovědi samotného obž. J.. Pokud by tedy obž. Š. nespolehal na to, že o kladný průběh řízení o žádosti o PUZČ se postaral obž. J., bylo by skutečně zarážející, proč by ji obž. Š. soudu tedy sám nedoručil, když na obsah žádosti nejsou zákonem kladeny naprosto žádné nároky; a když nic jiného, bezproblémově využít šlo kladných zkušeností svědka S. s žádostí o PUZČ z téhož období.

Finanční částka 30 tis. Kč, kterou soud přímo ve dvou dílčích platbách ve výši 20 tis. Kč a 10 tis. Kč vyčíslil ve výroku pod bodem 1/ rozsudku, je minimální částkou prokazatelnou výpovědí obž. Š.. Ten ještě popisoval, že s legendou vyvíjení činnosti směřující k vyřízení PUZČ (dle výpovědi obž. Š. z hlavního líčení „na oplátku“, tedy s ohledem na nečinnost obž. J. podvodem) požadoval obž. J. po obž. Š. neustále nějaké další menší částky. Ty ale nebyly přesněji vyčíslitelné, proto je soud zahrnul do skutkové věty relativně neurčitým způsobem, nicméně zahrnul, neboť byly rovněž vylákány na podvodné bázi.

K bodu 2/ rozsudku

I v tomto bodu usvědčuje obž. J., ale i obž. F., komplexní doznání obž. Š. Soud zde pro stručnost odkazuje na charakteristiku výpovědi obž. Š., jak ji rozebral výše, i na provázanost obou prvních bodů rozsudku (vč. logiky věci v tom, že obžalovaní J. a F. používali touhu obž. Š. po úspěchu ve věci PUZČ jako nástroj, aby se obž. Š. co nejvíce snažil získat peníze svědka L., jehož jako jediný z této skupiny dobře znal). V tomto bodu už vůbec není zřejmé,

jaký motivační prvek by obž. Š. nutkal křivě obviňovat ještě i obž. F., když popisem jeho účasti na trestné činnosti obž. Š. žádnou „nadstavbovou“ výhodu nezískal. Pokud obhajoba obž. J. spatřovala ve výpovědi obž. Š. rozpor v tom, kolik mělo být schůzek s obžalovanými F. a J., pak znalost počtu schůzek v celém skutkovém ději hraje spíše okrajovější roli, navíc obž. Š. vysvětlil v hlavním líčení rozlišení schůzek podle přítomných účastníků. V tomto aspektu tedy soud jakýkoli zásadní rozpor nespátřuje.

Naopak do usvědčující výpovědi obž. Š. zcela zapadají poznatky načerpané z výpisů o uskutečněném telekomunikačním provozu, který těsný vztah obžalovaných J. a F. potvrdil v podobě cca 800 telekomunikačních kontaktů jen v období ½ roku do doby rozhodnutí ve věci obž. H. a spol.; stejně jako to, že právě obž. F. po odstěhování se obž. J. ze severočeského regionu nastoupil do jeho bydlení, či např. to, že obž. F. vydávající se za obž. J. prodal postupně dva jeho automobily, jak rovněž z důkazního řízení vyplynulo. Ani obž. J. nepopíral, že obž. F. v několika momentech do záležitosti PUZČ obž. Š. zasahoval – přinejmenším na e-mailovou adresu obž. F. zaslal k vytisknutí koncept žádosti o PUZČ, obž. F. po schůzce s obž. Š. s žádostí o PUZČ dle obž. J. odešel.

Shora popsáním způsobem byl prokázán i stále velmi živý vztah obž. J. a svědka N. (krom čílého telefonického a i osobního kontaktu v období zkoumaném v této věci spolu byli v rámci sledování osob ještě v půli června 2015 zachyceni v restauraci u Petříků v Litoměřicích), který byl i zde podstatnou skutečností, na níž byla snaha o zisk peněz svědka L. založena. I svědek Š. opět v souladu s usvědčující výpovědí obž. Š. potvrzoval, že vezl obž. Š. ke svědku L., kde měl převzít větší množství peněz, k čemuž svědek Š. již v přípravném řízení uváděl, že za půl milionu korun dle obž. Š. bylo možno zařídit, aby se problémy svědka L. s vyhoštěním ztratily. Tehdy vezl obž. Š. od restaurace, v níž se scházeli pokaždé s obžalovanými J. a F. a svědkem S.. Jeli do Roudnice nad Labem někam k hotelu Říp, který provozuje skutečně svědek L., jak též potvrdil. K tomu pak říkal obž. Š., že to svědek L. nějak natahoval a poslal jej „do pryč“. Výpověď svědka Š. tak přesně zapadá do výpovědi obž. Š., jíž tedy dodává na důvěryhodnosti jako celku (tj. i tam, kde svědek Š. neměl poznatky z přímého pozorování, ani zprostředkovaně od obž. Š.), vč. okruhu spolupachatelů.

Výpověď obž. Š. má oporu i ve výpovědi svědka L. (i co do částky 380 tis. Kč) a zvukových záznamech několika jejich schůzek, konaných i po rozsudku v trestní věci svědka L. Z nich je patrné, že obž. Š. byl o kauze obž. H. a spol., v níž figuruje i svědek L., dobře informačně vybaven, vč. odkazu na to, že i obž. H. měl v jeho trestní věci uplácat, či toho, že se má kauza vrátit litoměřickému soudu z důvodu úmyslných procesních chyb soudce, kdy soudce v případě nezaplacení úplatku obžalované do vězení může dostat. Tyto údaje ale samostatně nemohl získat, sám spojení směřující k trestnímu spisu litoměřického soudu pod sp. zn. 4 T 134/2011, přímo ke svědku N. (což ten přímo potvrdil) ani k obž. H.. neměl, je jasné, že musel být informován někým, kdo takovou možnost měl. Jeho výpověď, že informace čerpal od obž. J. a obž. F., je tedy logickým vysvětlením zapadajícím do prokázané sítě vztahů jednotlivých aktérů.

Jelikož v tak spleťtém klubku nepravd, protimluvů a nelogičností, jakou rozvinul svědek S. ve své výpovědi hlavním líčení, je téměř nemožné se děledobě orientovat a nedopustit se nechtěného usvědčení se z nepravdivé výpovědi, i svědek S. zjevně bezděčně potvrdil, že zná souvislost mezi obž. Š., svědkem L. a úplatkářstvím, neboť v hlavním líčení na dotaz, zda je mu něco známo o tom, že byl svědek L. osloven o peníze v souvislosti s ovlivněním jeho kauzy, ihned poté, co stereotypně odpověděl „nevím“, dodal, že „pan L. se s panem Š. nemůžou ani cítit“. Neboli velmi dobře věděl, že tím, kdo měl svědka L. o úplatky

oslovovat, byl právě obž. Š.. A navíc ihned svědek S. dodával i to, že by obž. Š. udělal *pro řídičský průkaz* cokoli. Z toho je zase jasné, že svědek S. navíc věděl i to, že úplatky byly na svědku L. žádány za situace, kdy obž. Š. motivoval zisk řídičského průkazu. Ostatně znalost svědka S. o tom, že se situace měla skutečně v intencích výpovědi obž. Š., je patrná i ze zaznamenaných telefonických hovorů, kdy se obž. Š. dne 21. 2. 2014 ve 20:24 hod. ptal, jestli „ten Rusák“, o němž jindy mluvil jako o „tom z Majdanu“, už zaplatil a jestli to vyjde. Z dalších učiněných odposlechů, které dle názoru soud v kontextu dalších výstupů z důkazního řízení svědčí o věrohodnosti výpovědi obž. Š., protože odpovídají jím uváděnému popisu situace, soud poukazuje na následující, z nichž vycházel.

Po vyhlášení rozsudku ve věci H. a spol. dne 20. 2. 2014 obž. Š. s obž. S. rekapitulovali jedno ze setkání obž. Š. zjevně se svědkem L., na němž byly projednávány podmínky zaplacení peněz a možnosti, které se nabízejí ohledně případné změny rozsudku. Následně obž. Š. kontaktoval i svědka L. a v SMS ubezpečoval, že „už to ví přesně“ a že se zastaví, svědek L. si „to může ověřit u advokáta“ (zjevně tedy šlo o právní problematiku, což v den vyhlášení rozsudku ohledně svědka L. jasně vzájemně koresponduje). Později téhož dne obž. Š. telefonicky uváděl svědku S., že jej kontaktoval obž. F., že je „průser“ (rozsudek ohledně svědka L. vypadal i bez úplatku tak, jak měly peníze zajistit), a dále se obž. Š. a svědek S. bavili o tom, že obž. Š. zjišťoval od „těch debilů“, jaké informace má mít pro svědka L., který „akorát nemůže sehnat peníze“. Dne 28. 2. 2014 v 15:34 hod. (toto datum bylo jako nejzazší stanovený termín zaplacení uváděno obž. Š. už v hovoru dne 20. 2. 2014 ve 20:01 hod.) se svědek S. informoval u obž. Š., že mu volal Láďa, jestli se ozval (svědek L.), obž. Š. odpověděl, že o tom neříkal, jen o nájmu (obž. Š. na svobodě skutečně bydlí v domě odkoupeném svědkem L.), a že když přijede obálka, beze slov ji předá, tak ji obž. Š. přijme. V telefonickém hovoru ze dne 2. 3. 2014 v 19:16 hod. obž. Š. v souladu se svou pozdější výpovědí uváděl svědku S., že už ty peníze snad ani nechce. Že už je z „těch blbečků ze Sparty“ znechucen a už se mu nechce ani za nikým jít. V rámci řešení situace po zadržení obž. Š. dne 26. 3. 2014 ve 21:37 hod. oznámil obž. F. svědku S. – jemuž v té souvislosti bezostyšně přitakával při hovoru o úplatcích nikoli pod 150 tis. Kč či v hodnotě automobilu Jaguar obž. Š. – že „už všechno bude dojednávat se mnou“ a může si pro sebe nechat „ty kecy, že bude mluvit jen s nimi“, „ted’ není v pozici, kdy si bude diktovat“, čímž ovšem obž. F. v kontextu výpovědi obž. Š. jen potvrdil svou aktivní roli při spojení s obžalovanými Š. a J., jakož i účast na dojednávání úplatku ze strany svědka L. Dne 16. 5. 2014 v 17:07 hod. svědek S. oznámil obž. Š., že v té věci „toho celňáka z cizinecké, jak sháněli love od toho druhého blba“ obž. F. vyinkasoval „dvě kila“ pro svědka N., ale nic mu nedal.

Zajištěna byla také SMS komunikace mezi obž. Š. a svědkem L., která dne 20. 2. 2014 zachycuje výzvy obž. Š., že mají 45 minut na řešení, což s ohledem na čas 7:05 hod. zjevně souvisí s chystaným počátkem hlavního líčení v trestní věci svědka L.. Poté, s odstupem odpovídajícím konání hlavního líčení, v 11:28 hod. psal obž. Š., že už mu psali, svědek L. to má za sebou a ještě mu to ponížil, a kdy se potkají – že má obž. Š. další instrukce (ve 12:01 hod.), že už jej ta partička nenažranců nervuje (ve 12:08 hod.). Tyto zprávy obž. Š. opět zcela zapadají do kontextu jeho výpovědi, kdy za členy uváděné „partičky“ označil obžalované J. a F., přičemž odsuzujícím rozsudkem v „příjemné podobě“ to ještě bez zaplacení peněz nemělo pro svědka L. skončit. Soud zdůrazňuje, že v době této konverzace obž. Š. nemohl samozřejmě tušit, že bude v budoucnu sloužit jako důkazní materiál, nadto byla zdokumentována od svědka L. Proto nelze vůbec očekávat, že by již v době činu obž. Š. záměrně upravoval realitu tak, aby v budoucnu mohl indicie např. z těchto SMS zpráv či z odposlechů dotvořit ve svou usvědčující výpověď. Zvláště pak když nemohl ani vědět, že je sledován a že budou zachycena setkání s obž. F., resp. i se svědkem S., v době před

rozsudkem v kauze obž. H. a svědka L. Ta měla probíhat i poté, což zapadá opět do výpovědi obž. Š. o trvání a obsahu instruktáží, které od spoluobžalovaných ve vztahu k svědku L. dostával.

Soud tedy v tomto bodu výroku rozsudku uzavřel, že i zde je přímá usvědčující výpověď obž. Š., podporovaná dalšími uvedenými důkazy, vyvrací obhajobu obž. J. i písemně sdělený postoj obž. F., jimiž vinu popírali.

K bodu 3/ rozsudku

Obž. G. byl z trestné činnosti usvědčen v první řadě výpovědí obž. H.. Soud nepřehlédl rozpor ve výpovědích obž. H., kdy v přípravném řízení tvrdil, že si není jist, zda svědkyně H. viděla předání úplatku obž. G., zatímco v hlavním líčení uvedl, že to byla ona, kdo předal obž. G. úplatek, a on sám stál vedle manželky. Soud zvažoval míru významu tohoto rozporu při hodnocení přímé usvědčující výpovědi tohoto obžalovaného, přičemž došel k závěru, že věrohodnost obž. H. a jeho výpovědi zasažena nebyla. Předně obž. H. a svědkyně H., jeho manželka, zjevně při obstarávání a předávání peněz obž. G. postupovali souladně, a tak není kruciólní, kdo z nich vlastně vložil tašku s penězi do ruky obž. G. A dále: obž. H. byl v okamžiku výpovědi svědkyně H. přítomen v jednací síni, její obsah tedy znal, když až poté v reakci na výpověď obž. G. v hlavním líčení sám vypovídal. Chtěl-li by, nic mu tedy nebránilo nejenže přizpůsobit se výpovědi manželky, ale de facto jen pokračovat ve stejném duchu, jak vypovídal ve vazebním zasedání. V hlavním líčení s určitým váháním přesto uvedl, že se domnívá, že peníze předala obž. G. svědkyně H. Jeho výpověď, i přes uváděný rozpor, tedy není nedůvěryhodná, obž. H. zjevně ve své výpovědi nespekuloval na základě toho, co již sdělili jiní (což je jeden z mnoha rozdílů mezi obžalovanými H. a G., které soud v hlavním líčení zaznamenal), byť by to pro něj nemohlo být vůbec obtížné už proto, že vypovídal rozporně v jednom jediném aspektu případu, a to ještě ve vztahu k výpovědi vlastní manželky.

Soud tak uzavřel na absenci postranních motivací u obž. H. co do jím uváděných údajů k obž. G. Nutno tak poukázat na to, že jak v přípravném řízení, tak v hlavním líčení bez jakýchkoli vyvstalých pochybností usvědčoval obž. G. z toho, že ten jako iniciátor navrhl možnost ovlivnění rozsudku ve věci Okresního soudu v Litoměřicích proti obž. H., svědku L. a dalším. Poté jej i udržoval v tom, že vše je v pořádku, předané peníze v částce 500 tis. Kč došly, kam měly (přínejmenším zčásti soudci, jak obž. H. výslovně připustil). V tom byl obž. H. utvrzován i prostřednictvím cesty obž. G. a svědkyně H. do restaurace v Novém Boru, kam jela svědkyně H., aby viděla, že obž. G. realizuje předání peněz ve směru k cíli.

Obdobnou výpověď podala i svědkyně H., vč. podrobností o tom, že byly peníze dle požadavku obž. G. předány v balíčkách po 100 tis. Kč a v bílé igelitové tašce, kterou měla obtíže sehnat v obchodě, až ji získala od známé, u níž ji viděla (detaily tohoto typu skutečně nejsou atributem křivě usvědčující, smyšlené výpovědi). Obž. H. se se svědkyní H. shodli i v tom, že obž. G. se živě zajímal o peníze, které ještě měl obž. H. mít ukryty.

Výpovědi H. pak mají oporu i v odposlechu ze dne 21. 2. 2014 v 11:35 hod., kdy během vzájemného hovoru ohledně výsledku hlavního líčení v trestní věci obž. H. u litoměřického soudu uvedla svědkyně H., že se uvidí, s čím přijede Ořas. Obž. H. i svědkyně H. potvrdili, že šlo právě o obž. G.

I zde nutno vyzdvihnout, že vzhledem k probíhající vlastní trestné činnosti obž. H., a ostatně ani svědkyně H., naprosto nemohl počítat s tím, že obsah tohoto hovoru bude někdy

v budoucnu předmětem zájmu v nynějším trestním řízení, proto průběh a obsah telefonátu nemohli uzpůsobit tomu, aby jej později eventuálně mohli vhodně vpravit do svých usvědčujících výpovědí. Rovněž tak soud i v tomto případě klade důraz na to, že výpověď obž. H. je usvědčujícím důkazem nejen ve vztahu k obž. G., ale v první řadě jí usvědčuje ze závažné trestné činnosti sám sebe a trestním stíháním je ohrožena i svědkyně H. Soud tedy v tomto světle k výpovědi obž. H., podporované dalšími uvedenými důkazy (mezi nimi i výše citovanými odposlechy, z nichž je patrné, že i obž. F. a svědek S. o penězích od obž. H. pro obž. G. věděli), přistupuje jako k zásadnímu důkaznímu materiálu.

Nebylo však prokázáno, že obž. G. skutečně zamýšlel získanými penězi kohokoli uplácat. Tuto možnost vyloučil svědek N. jako první z těch, kdo jako příjemce peněz, pokud by šlo o úplatek, přicházel v úvahu. Obžalovaní J. a F. jakoukoli vinu odmítli. Proto nelze než přistupovat jako k prokázanému bez dalšího jen k tomu, že obž. G. peníze od obž. H. vylákal.

O vylákání peněžních prostředků na základě smyšlené legendy se ovšem dle přesvědčení soudu nejednalo v té části stíhaného jednání obž. G., kdy měl od obž. H. převzít částku 5 tis. Kč za poskytnuté služby. To sice na jednu stranu vypovídá o tom, že se obž. G. necítil saturován ani ziskem částky 500 tis. Kč a cítil potřebu dostat z/od obž. H. ještě další peníze, třeba i v zanedbatelné poměrné výši. Avšak mohlo jít nanejvýše o požadavek nepřiměřený, nikoli vystavěný na podvodném základu jako v případě peněz údajně pro soudce. Proto soud do popisu skutku tuto dílčí část jednání obž. G. nezahrnul.

Soud se pochopitelně zabýval i obhajobou obž. G., opřenou především o jeho vlastní výpověď. Obž. G. však soud musel nezbytně vyhodnotit jako osobu nedůvěryhodnou a obdobným způsobem pohlíží na jeho výpověď. Obž. G. v hlavním líčení okamžik, kdy si po původním odmítnutí výpovědi vyžádal své slyšení, neustále oddaloval a načerpával co možná nejvíce informací, na něž poté teprve ve svých dalších projevech zešíroka reagoval. Soud nikterak obžalovanému neupírá zvolit taktiku obhajoby tak, jak uzná za vhodné, avšak seznali soud spekulativnost zvoleného postupu a snížení věrohodnosti výpovědi, je povinen vzít tato fakta odpovídajícím způsobem v úvahu. Spontaneitu tedy ve výpovědi obž. G. hledat nelze. Obž. G. sice vypovídal obsáhle, nicméně čím více údajů sdělil, tím více nechal soud zaznamenat účelovost, protimluvů, nelogičností a vlastních domněnek prezentovaných jako berné mince, a zároveň se na mnoha místech výpovědi vykreslil jako osoba s vlastním rozsáhlým vhladem do kriminálního prostředí. Tato charakteristika ovšem obž. G. neprospívá.

V první řadě soud nemohl přehlédnout ty pasáže výpovědi obž. G., kdy reagoval, jsa dotazován soudem na nesrovnalosti v jeho výpovědi, že pokud něco uvedl, tak to jej soud nesmí brát tak vážně; či to, že ve vazebním zasedání zodpověděl otázku státního zástupce tak, jak myslel, že to třeba státní zástupce chce slyšet.

Výstižněji už ovšem obž. G. na účelovost své výpovědi poukázat nemohl.

Dále obhajoba obž. G., jak uvedeno, obsahovala řadu vzájemně nesourodých informací, kdy často po zjišťování důvodu ze strany soudu obžalovaný začal svou předešlou výpověď relativizovat, aby se tak ukázalo, že vlastně to, co tvrdil jako dané, daným vlastně být nemusí či není. Na jednu stranu kategoricky uvedl, že se s nikým z aktérů této kauzy roky nestýká, ale obratem dodal, že těmito roky má na mysli podzim 2013, což jednak ještě nevylučuje výpověď obž. H., a zejména tak obžalovaný uvedl v hlavním líčení poté, co ve vazebním zasedání dne 30. 5. 2015 sdělil, že obž. H. neviděl ¾ roku – tedy od podzimu roku

2014. Neboli se měli stýkat i ve zkoumaném období, a to dle obž. G. jednou (ve vazebním zasedání) v intervalu 3 až 4 měsíce, poté (v hlavním líčení) v pěti navazujících schůzkách uskutečněných během měsíce. Kterých ovšem nemuselo být pět. Nadto obž. G. ještě měl od obž. H. zjistit, kolik peněz mu zbylo v holubníku (postoj obž. G., že ví, kolik peněz obž. H. zbylo, korigoval až k dotazům soudu tak, že šlo o jeho vlastní *hádání* a strefování se do různých číselných rozpětí, o kolik peněz by dle něj tak mohlo jít), takže vidět se už z podstaty této části výpovědi museli. Poněkud paradoxně obž. G. vypovídal v intencích výpovědi obž. H. i svědkyně H., kteří popisovali eminentní zájem obž. G. o jejich peníze, které podle něj měli mít.

Dalším zaznamenáníhodným protimluvem je ta část výpovědi obž. G., v níž zaznělo, že svědka S. viděl snad dvakrát, když jej viděl sedět v restauraci Sparta, tak zastavil, šel si tam dát snídani a vyslechl pár blábolů, které jej ani nezajímaly. Soud však v takové výpovědi vidí zřetelnou inkompatibilitu vyjádřenou ve snaze minimalizovat spojení se svědkem S., jenž byl v odposlechu zaznamenán, jak hovoří o „frajeru z Lovosic“ (v kontextu důkazní materie tedy obž. G.) v souvislosti se získáním peněz od „celňáka z cizinecké“ (obž. H.). Neboť spatřit někoho za jízdy (zřejmě automobilem) a rozhodnout se zastavit a jít za ním na jídlo příliš nejde ruku v ruce s tím, že tím člověkem je někdo, kdo *blábolí* věci, které posluchače nezajímají.

Obž. G. též široce obviňoval z účelového postupu policistu Jana V., přičemž jako příčinu tohoto postupu uvedl (jako jednu z absurdních částí své výpovědi) to, že mu byl policista nesympatický, neudělal si z obž. G. „konfidenta“, možná tedy byl nesympatický i on policistovi. Obvinil ÚOOZ v tom smyslu, že tento útvar před sebou viděl velkou kauzu se soudci, kterou pak ÚOOZ uvedl do této podoby. A následně, v závěru téhož výslechu, sdělil, že vlastně vše, co k tomuto řekl, jsou jen jeho domněnky a takto jen dedukuje. I při vědomosti tohoto způsobu výpovědi je třeba pohlížet na výpověď obž. G. značně rezervovaně, zvláště uvedl-li v souvislosti s policejní činností na tomto případě, že má informace, že obž. H. spáchal trestnou činnost tak zásadního rozměru, že je snadno vydíratelný, a proto vypovídá proti obž. G. K tomu lze jen poznamenat, že vyšší zásluhou policisty je usvědčit zločince z tak závažné trestné činnosti, jakou obž. G. přičítal obž. H., než obětovat tento profesní úspěch (a tím riskovat i celou kariéru) komplotu na osobu nanejvýše lokálního významu.

Soud nemůže popřít, že je pravděpodobné, že mnohé aktivity, o nichž soudu považoval za vhodné říci, jsou obž. G. skutečně vlastní, přičemž takto sděloval údaje v tom smyslu, že např.: využívá známostí s detektivy, najímá detektivní kanceláře, ví o vztazích policisty a svých obchodních partnerů, s nimiž je ve sporu, zná/kumulují se u něj určité informace o trestných činech jiných osob, má informace z aktuálně prošetřovaných kauz tajných služeb, může o proběhnuvší trestné činnosti vypovídat (kdyby jej o to policista V. požádal), dokonce i ve více státech. Takto se ovšem obž. G. sám až románovým způsobem vykreslil jako někdo, o jehož důvěryhodnosti – při bezprostředních dojmech soudu načerpaných v hlavním líčení při (sebe)prezentaci obž. G. a jeho neustálé potřebě pohybovat se v terénu, v němž se nachází v různých souvislostech i kriminální prvky – nelze uvažovat.

S tím souvisejí i ty pasáže obhajoby obž. G. o tom, proč vlastně právě on má být terčem nečestného obvinění z trestného činu. Obž. G. nabídl několik variant – možnou žárlivost obž. H., snahu policie o velký případ, obchodní neshody související s podnikáním jeho rodiny. Ať by měla být skutečnou jakákoli z přednesených možností, k ničemu z toho nad rámec defilé různých důvodů z úst obž. G. nezaznělo či jinak nebylo prokázáno vůbec nic. Společným jmenovatelem pro jakýkoli důvod ovšem ve smyslu obhajoby obž. G. je nepoctivá

manipulace případem ze strany policisty (nejen Jana V., ale jako eventualitu obž. G. uvedl i „náčelníka kriminální služby Litoměřice“). K tomu ovšem soud musí uvést, že pokud by obž. G. měl být skutečně obětí cele vykonstruovaného spiknutí za účasti policisty ve významnějším postavení, pak je s podivem, že obž. G. profesionálně neusvědčuje např. mnohočetná řada zmanipulovaných svědků, kteří by obž. G. prakticky ani nenechali prostor pro polemiku o důkazní situaci.

Po právní stránce soud hodnotil jednání obž. J. v bodech 1/ až 2/ jako pokus trestného činu podvodu dle § 21 odst. 1, § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, jelikož obž. J. předstíral uplatnění svého vlivu na svědka N., soudce rozhodujícího v kauzách obž. Š. (bod 1/ výroku rozsudku) a obž. H. a spol. (bod 2/ výroku rozsudku) a na základě toho vylákal od obž. Š. částku v minimální vyčíslitelné výši 30 tis. Kč a od svědka L. se snažil o totéž co do částky ve výši 380 tis. Kč. Celkem tedy šlo přinejmenším o částku 410 tis. Kč, která představuje tzv. větší škodu ve smyslu § 138 odst. 1 tr. zákoníku, o jejíž způsobení se obž. J. pokusil ve smyslu § 21 odst. 1 tr. zákoníku s tím, že k dokonání činu nedošlo vzhledem k absenci obohacení se v očekávané výši odpovídající právní kvalifikaci dle § 209 odst. 3 tr. zákoníku; dokonán byl stíhaný trestný čin toliko v jeho základní podobě dle § 209 odst. 1 tr. zákoníku s ohledem na reálný zisk částky nejméně 30 tis. Kč od obž. Š.. Jednání obž. J. v bodech 1/ až 2/ rozsudku soud považuje za jeden pokračující trestný čin, kdy škody způsobené či zamýšlené v jednotlivých dílčích útocích se sčítají, jelikož jednání obž. J. naplnilo všechny předpoklady stanovené v § 116 tr. zákoníku – o jednotlivém záměru obž. J. v podobě obohacení se na základě uplatnění těžce nepravdivé premisy nemůže být pochyb, stejně jako o naplnění těžce skutkové podstaty trestného činu (§ 209 tr. zákoníku), souvislosti v předmětu útoku (peníze) a blízké časové souvislosti obou útoků. Ty se časově dokonce prolínaly a i věcně spolu souvisely (v podobě využití vůle obž. Š. dobrat se legální možnosti řídit automobil, jakož i zneužití soudního systému).

Jednání obž. F. v bodu 2/ rozsudku soud po právní stránce hodnotil jako pokus přečinu podvodu dle § 21 odst. 1, § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, a to z důvodů odpovídajících v tomto bodu odůvodnění uvedeného u obž. J.. Oba tyto obžalovaní zde totiž postupovali jako spolupachatelé ve smyslu § 23 tr. zákoníku, kdy jejich společným jednáním, příp. jednáním jednoho z nich, které bylo součástí objektivního jednání jako celku a bylo kryto zaviněním obou těchto obžalovaných (postačí přitom konkludentní forma shody obou, nepřetržitá výslovně formulovaná dohoda se ani nevyžaduje), byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty trestného činu. I v případě obž. F. se přitom jednalo o naplnění kvalifikační okolnosti dle § 209 odst. 3 tr. zákoníku, jelikož vyšší škoda, o jejíž způsobení se obž. F. ve snaze obohatit se o 380 tis. Kč z majetku svědka L. na základě zneužití známosti s obž. J. a známosti obž. J. se svědkem N., činí dle § 138 odst. 1 tr. zákoníku nejméně 50 tis. Kč, pokud současně nedosahuje výše 500 tis. Kč.

Obž. G. se po právní stránce v bodu 3/ výroku rozsudku dopustil trestného činu podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, neboť se obžalovaný, aniž se vůbec mohl na rozhodovacím procesu v případě obž. H. a jeho trestní kauzy probíhající před Okresním soudem v Litoměřicích účinně podílet, přesvědčil ovšem o opaku obž. H. a na základě toho od něj získal částku ve výši 500 tis. Kč. Tedy částku odpovídající již tzv. značné škodě, jak je určena v § 138 odst. 1 tr. zákoníku. Přestože bylo obž. G. obžalobou kladeno za vinu úplatkářské trestné jednání, v hlavním líčení bylo vyvráceno svědkem N., že by bylo v možnostech obž. G., příp. ani prostřednictvím vztahové sítě obž. F. či kohokoli dalšího, ovlivnit soudce JUDr. N. při projednávání a rozhodování kauzy obž. H. a spol. Nebyly tak

naplněny veškeré znaky skutkové podstaty žalovaného trestného činu podplacení dle § 332 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku. Na rozdíl od znaků skutkové podstaty dle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, jak jednání obž. G. právně hodnotil soud, k čemuž soud pro úplnost dodává, že na možnost přísnější právní kvalifikace jednání popsaného v obžalobě byl obž. G. soudem včas upozorněn a rovněž totožnost skutku popsaného v rozsudku v poměru k relevantním výstupům z přípravného řízení byla zachována totožností jednání (postačí částečná totožnost jednání, jako v daném případě).

Při úvahách o druhu a výši trestu soud vyšel z § 39 tr. zákoníku, jakož i kritérií uvedených v § 125 odst. 1 tr. řádu. Obž. J., jenž porušil společenský zájem na ochraně majetku, polehčuje jeho bezúhonnost před spácháním obou trestných činů, za něž mu je ukládán souhrnný trest s ohledem na to, že se jich obou dopustil dříve, než bylo za některý z nich vyhlášeno první odsuzující rozhodnutí, jímž byl rozsudek Okresního soudu v Jičíně ze dne 13. 7. 2015, sp. zn. 8 T 178/2012. Tím se při absenci dalších polehčujících okolností ovšem soud již dostal k výčtu okolností přitěžujících, neboť obž. J. je trest ukládán hned pro tři trestné činy, z toho jeden zvláště závažný zločin, spáchané větším počtem útoků proti chráněným zájmům. Škoda, která byla v nyní posuzované trestní věci prokázána co do snahy obž. J. o její získání, se přitom pohybuje výrazně v horní části rozpětí, na něž dopadá § 209 odst. 3 tr. zákoníku.

Absolutně pak nelze přehlížet, že chronologicky prvního spáchaného trestného činu, pro nějž je obž. J. ukládán trest, se obžalovaný dopustil v pozici soudce, tedy osoby, která by v prvé řadě měla dbát zachovávání spravedlivého uspořádání věcí a absolutně se vyvarovat morálního a profesního selhání, jakým je korupční jednání. Soudce, tedy osoba s právnickým vzděláním, jíž je navíc svěřena významná pravomoc rozhodovat o osudech jiných lidí, kterým by měl být příkladem, je přitom dle systematického výkladu ust. § 127 odst. 1 tr. zákoníku nejvýznamnější z úředních osob ze škály vyjmenované v trestním zákoníku; o to zásadnějším selháním pak rezignace na dodržování zákonných pravidel u takové osoby je. A o to více závažným je pak fakt, že ve chvíli, kdy byl obž. J. naplno obeznámen s negativními důsledky spáchání trestné činnosti a již byl trestně stíhán pro úplatkářství, leč stále byl soudcem (toliko dočasně zproštěným funkce), nedbal tohoto varovného momentu a znovu se dopustil trestné činnosti, zneužívaje přitom prostředí soudu a známosti s jiným soudcem, svědkem N.. Tím ovšem obž. J. těžce dehonestoval justiční orgány jako takové, jejichž jednotliví představitelé v drtivé většině případů postupují právě opačným způsobem než on sám ve zkoumaných případech, a posílil v očích veřejnosti nesprávnou představu, že obvyklou součástí soudní praxe je zvýhodňování, klientelismus či korupce.

Už pluralita trestných činů spáchaných ve vícečinném souběhu limituje možnosti ukládání trestu na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, jíž je pachatel ohrožen a která u obž. J. činí 3 léta až 10 let odnětí svobody; a to i u osoby bezúhonné. Obž. J. se však k trestné činnosti nedoznával a soud nemůže poukázat ani na polehčující okolnost v podobě upřímně projevené lítosti nad vlastním nezákonným počínáním, čímž možnost ukládání trestu na samé spodní hranici zákonného rozpětí rozhodně nevzrostla. Naopak zřetelnou je převaha okolností přitěžujících, zejména pak ze sféry hodnocení jednání trestního soudce coby pachatele závažné trestné činnosti degradující pohled na celý systém. To vše ve svém souhrnu zapříčinilo, že trest byl obž. J. uložen již nikoli na dolní hranici zákonné trestní sazby pro nejprísněji trestný ze sbíhajících se trestných činů, tedy nutně jako nepodmíněný, neboť jen trest ve výměře nejvýše 3 roků je možno dle § 81 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložit.

I přes uvedenou převahu přitěžujících okolností se konkrétní výměra trestu (3,5 roku) nalézá výrazně při dolní hranici uváděné zákonné trestní sazby, v čemž soud promítl polehčující okolnost bezúhonnosti obž. J. před spácháním trestné činnosti, za niž je mu nyní trest ukládán, jakož i to, že nyní projednávaný majetkový trestný čin nebyl ve smyslu kvalifikační okolnosti dle § 209 odst. 3 tr. zákoníku dokonán.

Pro výkon tohoto trestu mohl být obž. J. dle primárních zákonných kritérií uvedených v § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou, jelikož mu za úmyslný trestný čin byl uložen trest odnětí svobody, jehož výměra přesahuje tři léta. Na druhou stranu soud za využití moderačního ustanovení § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařadil obžalovaného do mírnějšího typu věznice s dozorem, když zohlednil, že tímto druhem trestu se na obžalovaného působí poprvé, dále menší míru, o niž byla překročena hranice tří roků rozhodná pro zařazování do věznice s dozorem, resp. s ostrahou, a konečně takto soud reagoval i na převážnou skladbu odsouzených ve zvažovaných typech věznic. Věznice s mírnějším režimem se za daných okolností soudu jeví jako vhodnější pro dosažení účelu trestu v případě tohoto obžalovaného.

Veškerou trestnou činnost obž. J. spojuje reálné či zamýšlené majetkové obohacení se za hranici trestní normy. Proto je ve smyslu § 39 odst. 7 tr. zákoníku zcela namístě uložit obž. J. i trest postihující na majetku jej samotného. Proto soud uložil obž. J. také peněžitý trest v relativně nižší výměře 90 tis. Kč, když přihlédl k tomu, že reálně získané a prokázané obohacení obž. J. nebylo skutečně zásadního charakteru, předpokládajícího hlubší zásah do majetkové sféry obžalovaného, jemuž je nadto současně ukládán nepodmíněný trest odnětí svobody. To se odrazilo v poměrně shovívavém počtu denních sazeb (150), jejichž výši po 600 Kč soud stanovil za využití odhadu dle § 68 odst. 4 tr. zákoníku. Nebude-li peněžitý trest ve lhůtě následně stanovené vykonán, ohrožuje se obž. J. nařízením náhradního trestu odnětí svobody ve výměře 8 měsíců (opět v dolní části zákonného rozpětí – až 4 roků dle § 69 odst. 1 tr. zákoníku).

V důsledku ukládání souhrnného trestu ve vztahu k rozsudku Okresního soudu v Jičíně pod sp. zn. 8 T 178/2012 soud dále převzal z tohoto rozhodnutí trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty dle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, ve znění účinném v době spáchání trestného činu, a to konkrétně lahve alkoholu, kterou obž. J. získal jako neoprávněnou výhodu v souvislosti se svou korupční trestnou činností. Dále byl v důsledku ukládání souhrnného trestu dle § 43 odst. 2 tr. zákoníku zrušen celý výrok o trestu z uváděného rozsudku Okresního soudu v Jičíně, jakož i veškerá na něj obsahově navazující rozhodnutí.

Rovněž obž. F. porušil společenský zájem na ochraně majetku a i v jeho případě je přitěžující okolností fakt, že výše škody 380 tis. Kč, která měla být i jeho přičiněním ve spolupachatelství více osob způsobena, již zřetelně sahá do horní části rozmezí předpokládaného v § 209 odst. 3 tr. zákoníku. Ač obž. F. není úřední osobou ve smyslu § 127 tr. zákoníku, aktivně se podílel spolu s obž. J. na deformaci vnímání veřejnosti při pohledu na fungování justičních orgánů jako celku. Obž. F. je přitom osobou s již hlubším morálním a kriminálním zasažením, jelikož se trestného činu dopustil i při vědomí, že byl za jinou svou trestnou činnost (trestné činy vydírání dle § 175 odst. 1 tr. zákoníku a násilí proti skupině obyvatelů a jednotlivci dle § 197a odst. 1 tr. zákona) nepravomocně odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 22. 12. 2013, sp. zn. 2 T 61/2010, a dále v době, kdy byla před tímž soudem projednávána jeho trestní věc pod sp. zn. 2 T 31/2013 pro rozsáhlejší majetkovou trestnou činnost, stíhanou jako trestné činy podvodu dle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zákona a účastenství na trestném činu zpronevěry dle § 248 odst. 1, odst. 3 písm.

c) tr. zákona. Ani tímto výčtem není trestní minulost obžalovaného uzavřena, a ač se nejedná o kvalifikovanou přítěžující okolnost, s ohledem i na předešlá odsouzení obž. F., k nimž se jako k přítěžující okolnosti nyní již nepřihlíží, v rámci hodnocení osoby obž. F. soud uzavírá, že jde o osobu s už trvalými sklony k páčání různorodé trestné činnosti, začasť majetkové povahy.

Za daného stavu věci, aniž by existovala jakákoli významná okolnost polehčující, soud nevidí prostor pro alternativní působení na obž. F. určitým benevolentním trestem, jelikož výchovné a odrazující efekty trestněprávních instrumentů se u něj opakovaně minuly očekávatelným účinkem. Proto byl obž. F. uložen trest odnětí svobody ve výměře 22 měsíců, v němž se už adekvátně odráží nezbytná represivní složka trestu. Jelikož i v případě obž. F. bude nepodmíněný trest odnětí svobody realizován poprvé a trestný čin nebyl dokonán, výměra trestu se i přes převahu negativních faktorů drží blíže dolní hranici zákonné trestní sazby 1 roku až 5 let odnětí svobody, již byl obžalovaný ohrožen.

Pro výkon trestu byl obž. F. zařazen do věznice s dozorem, jelikož jde dle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku o prvovězňeného pachatele úmyslné trestné činnosti, pro niž mu byl uložen trest ne delší tří roků.

Vzhledem ke snaze obohatit se na úkor jiného za cenu způsobení škody také u obž. F. soud v souladu s § 39 odst. 7 tr. řádu přikročil k uložení peněžitého trestu. A to za obdobných podmínek a z obdobných důvodů, jako byly popsány u obž. J., s tím, že obdobnou je i výměra náhradního trestu odnětí svobody (6 měsíců) pro případ nevykonání peněžitého trestu v souladu s budoucím rozhodnutím soudu.

Hodnocení osoby obž. G. při úvahách rozhodných pro ukládání trestu je poněkud odlišné v tom, že k jeho předchozí trestné činnosti, k níž lze dle popisu z evidence Rejstříku trestů přihlížet (vesměs trestné činy krádeže), došlo 30 a více let před spácháním nyní posuzovaného jednoho trestného činu. Jelikož způsobená škoda se nachází na samé spodní hranici zákonného rozpětí vymezeného pro právní kvalifikaci dle § 209 odst. 4 tr. zákoníku, dospěl soud k závěru, že je ještě možno aplikovat podmíněné odložení trestu odnětí svobody, jehož výměra 3 let již nemůže z níže rozebraných důvodů stát na dolní hranici zákonné trestní sazby (2 až 8 let odnětí svobody), nicméně s ohledem na větší podíl polehčujících okolností se jí může ještě blížít.

Ovšem není možno při tom opomíjet, že obž. G. se dosti intenzivním způsobem, soustředěným na co možná nejvyšší majetkové obohacení na úkor obž. H., jehož momentální tíživé situace (za niž si v první řadě ale pochopitelně mohl sám) zneužil a zjevně byl připraven zneužít i více, pokud by obž. H. byl svolný k vyššímu plnění. Rovněž obž. G. byl ochoten pro vidinu peněz podílet se na přizívování se na justičním systému k nečestnému zisku, a tak stejně jako ostatní spoluobžalovaní přizívoval či vzbuzoval nemístnou představu o možnosti korupčních postupů v soudním řízení. Navíc v hlavním líčení svým přístupem projevil, že jde o osobu s až zarážejícím náhledem na realitu a dosah vlastního počínání, což do budoucna poněkud limituje možnost využití alternativního trestu. Zkušební doba podmíněného odkladu výkonu trestu proto dosáhla nejvyšší možné úrovně, neboť je zcela nezbytné sledovat budoucí chování rizikového obžalovaného po maximálně možnou dobu; soud dále pětiletou výměrou zkušební doby podmíněného odkladu výkonu trestu vyjádřil, že se jedná o trest hraničící s nepodmíněným trestem odnětí svobody jen tenkou linií.

Důvody pro uložení peněžitého trestu jsou u obž. G. o to silnější než u obž. F. a obž. J. jednak proto, že jde o trest doplňující ještě smířlivě uložený alternativní trest. A předně proto, že obž. G. trestnou činnost dokonal a finanční částku ve výši 0,5 mil. Kč skutečně získal. Prezentoval se přitom jako člověk, pro něhož i miliónové částky nepředstavují nic neobvyklého, v jehož možnostech výkon uloženého trestu ve výši 500 tis. Kč, sestávajícího z 200 denních sazeb po 2500 Kč, nepochybně je. Pokud ani tak obž. G. peněžítý trest nevykoná, zahájí tím proces, v jehož závěru by mohl být uvězněn na dobu 12 měsíců, která byla soudem zvolena výše než u obž. J. a obž. F., kteří byli bez ohledu na eventuální nařízení výkonu náhradního trestu odnětí svobody potrestáni nejcitelnějším druhem trestu, odnětím svobody spojeným s jeho přímým výkonem.

Co se týče zprošťující části výroku rozsudku, soud předesílá, že výstupy z přípravného řízení opodstatňovaly postup státního zástupce při podání obžaloby, v níž kladl obž. F. za vinu i jednání popsané v bodu 3/ obžaloby. Nicméně s ohledem na zákonná procesní pravidla použitelnosti materie sloužící k tvorbě obžaloby i v následném hlavním líčení nutno konstatovat, že v hlavním líčení nebyl formálně proveditelným žádný dosavadní podklad, který by obž. F. s jednáním uvedeným v bodu 3/ obžaloby i rozsudku spojoval (to lze přičítat i v několika ohledech procesně nevhodnému a takticky nedobře zvolenému postupu policejních orgánů v době předcházející zadržení obžalovaných a v době jejich zadržení, což – již jen na okraj řečeno – opět nikterak nesvědčí o soustředěném počínání některého policisty ve snaze někomu z obžalovaných cíleně uškodit). Obž. F. po sdělení obvinění ani v hlavním líčení nevypovídal a písemnou formou vinu popřel. Obž. G. zvolil odmítavou taktiku obhajoby a obž. H. ani svědkyně H. s obž. F. vůbec ve věci peněz předaných za účelem ovlivnění rozhodnutí svědka N. nejednali. Ani svědek N. neuvedl nic, z čeho by bylo možno na participaci obž. F. na žalované trestné činnosti usuzovat, když odmítl jakoukoli snahu o ovlivnění výkonu jeho funkce soudce zvnějšku. Připustit lze pouze kusé útržky poznání, pramenící z odposlechu, v nichž poměrně stručně zaznělo, že si obž. F. v souvislosti s bodem 3/ obžaloby měl ponechat nějaké peníze ve vyšší částce, za něž si pořídil mobilheim. Podstatné pro důkazní stav *stran bod 3/ obžaloby* ovšem je, že i v odposleších jde o informace zprostředkované, nikdy nesdělené obž. F. či někým, kdo by přímo v této věci sám mohl podat zásadní svědectví. Proto byl obž. F. obžaloby pro jednání popsané v bodu 3/ obžaloby podané obžaloby zproštěn, a to dle § 226 písm. c) tr. řádu, protože nebylo prokázáno, že se trestného jednání (v jakékoli, byť modifikované podobě) dopustil právě on.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím Okresního soudu v Kladně. Pokud bude odvolání podáno, musí být ve shora uvedené lhůtě, případně v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu, také odůvodněno, a to tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

V Kladně dne 4. října 2016

Mgr. Petr Sedlařík, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jitka Urbanová